

Sonsuz Hayaller Diyarı

9/A

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmûsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.

Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk

20 Ekim 1927

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşır modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Dalga Sayesinde

Gizem, on üç yaşında, altın sarısı saçları olan, gözlerine bakınca uçsuz bucaksız denizlerde kaybolduğunuz masmavi gözlere, kar beyazı gibi bir tene sahip olan güzel mi güzel, gayet çalışkan ve bir o kadar da zeki olan bir öğrencidir. Okulunu seven, çevresine saygı duyan, hoşgörülü ve bilinçli bir gençtir. Arkadaşlarına karşı hep sevgi dolu olan Gizem, arkadaşları tarafından da çok sevilir. Lakin birkaç arkadaşı onunla pek iyi geçinemez ve onunla uğraşmayı tercih ederler.

Sonbahar ayları, okullar yeni açılmıştı. Gizem deneme sınavı için okuluna doğru yola koyuldu, biraz heyecanla sınıfına girdi. Bugün önemli bir denemeleri vardı. İçinde ki tereddütlüyle sırasına doğru yöneldi. Sınav öğrencisi olduğu için sürekli deneme sınavlarına giriyorlardı. Sırasına oturdu, kalem ve silgisini hazırladı ve sınav kâğıdının gelmesini bekledi. Tam beklerken arka sırasında oturan arkadaşı ona seslendi: “Heyecanlı mısın Gizem? Sanki biraz stresli görünüyorsun.”. Gizem, onaylar bir şekilde kafasını iki yana salladı, içinden: “Acaba sınavım nasıl geçecek? Zorlanacak mıyım?” diye geçirdi. Biraz da korkusu vardı. Eğer sonucu kötü gelirse arkadaşlarına mahcup olacağından korkuyordu.

Görevli öğretmen sınıfın eski ve bir o kadar da kirli olan kapısından içeri girdi. Gizem’in içerisindeki korku artıyor, sanki nefesi kesiliyordu. Masasının üzerindeki su şişesinden bir yudum aldı. Derin bir soluk aldı ve sırasında sessiz bir şekilde beklemeye başladı. Öğretmen optik formu dağıttı. Gizem optik kodunu doldurdu ve sınavına başladı. Gizem soruları okuyor, okudukça ellerinden ve yüzünden soğuk soğuk ecel terleri akıyordu. Sırasının üzerinde duran su şişesindeki suyun tamamını bitirmişti. Bitirirken ise hiç fark etmemişti. Ellerini birbirine bağlamış, parmaklarıyla oynuyordu. Çenesini ve dişlerini sıkıyor fakat ne kadar denese de denesin soruları bir türlü çözemiyordu. O an aklına gelmiyordu bilgiler.

Yutkundu. Tekrardan derin bir soluk aldı ve tüm dikkatini vererek soruları çözmeye başladı. O sırada öğretmen on dakikalarının kaldığını bildirdi. Gizem etrafına bakındı. Arkasında sınıf arkadaşı Kerem'i gördü. Kerem sınavını bitirmişti. Gizem'e baktı, pişkin pişkin gülmeye başladı. Gizem önüne döndü. Gizem'in son on dakikada zihni açıldı ve soruları hızlı bir şekilde çözmeye başladı. Fakat nafile, o kadar kısa sürede tüm soruları çözmesi imkânsızdı. Çözebildiği kadar soruyu çözüp sınavından çıktı.

Sınav sonrası arkadaşlarıyla sınav hakkında konuşmaya başladılar. Herkesin sınavı Gizem'inki gibi "*idare eder*" geçmişti. Gizem'in içi az da olsa rahatlamıştı. Diğer arkadaşlarının sınavının onunki gibi geçmesi onu sevindirmişti. Arkadaşlarından biri aşağıya, kantine inme fikrini ortaya koydu. Gizem biraz hava almak istediği için bu teklifi kabul etti ve aşağıya doğru yola koyuldular.

Kantine doğru giderlerken sınıf arkadaşı Kerem'i gördü. Kerem ona çok garip bakıyordu. Sınav esnasında da aynen bu şekilde ona bakmıştı. Pişkin pişkin gülmeye devam etti. Gözlerinde alaycı bir tavır vardı. Gizem ne olduğunu anlamadı ve arkadaşlarıyla yoluna devam edip oradan kantine gittiler. Kantinden kendine yiyecek bir şeyler alan Gizem, aldığı şeyleri tam yerken bir arkadaşı yüksek ve çok heyecanlı bir sesle: "Sınavın cevapları açıklanmış!" diye bağırdı ve kantine doğru koşuşturdu. Gizem'in kalbi çok hızlı atmaya başladı. Hemen sınıfa doğru koşturdu. Merdivenlerden çıkarken ayağı takıldı ve cumburlop yere kapaklandı. Ama bu onu durdurmadı. Koştı, koştı ve sınıftan içeriye girdiği gibi sınav kitapçığını aldı. Kontrol etmek için işaretleyici renkli kalemını çıkardı ve sınav sonuçlarını kontrol etmeye başladı. Doksan sorudan on beş yanlış, altı boşu vardı.

Kitapçığını çantaya koydu. Hayal kırıklığı ile lavaboya doğru koşturdu. Lavaboda ağlamaya başladı. Arkadaşları yanına geldi fakat Gizem'in ağlaması durmuyor aksine daha da şiddetleniyordu. Elini yüzünü yıkadı. Arkadaşları yardımıyla sınıfa gitti. Ama sınıfta onu

bekleyen birileri vardı. Bu kişiler Kerem ve arkadaşlarıydı. Kerem Gizem'e sordu: "Gizem kaç yanlışın var?" dedi. Gizem üzüntülü bir ses tonuyla: "On beş yanlışım var. Altı da boşum var." dedi. Kerem bir kahkaha patlattı. "Seni sınavda gördüm. Aynı yüz ifadenle bana baktın. Ben bile seni geçtim. Sen mi kazanacaksın sınavı? Zeki Gizem." dedi ve gülmeye devam etti.

Gizem Kerem'in bu yaptığına çok sinirlendi ve sırasına oturdu. Kalbi kırılmıştı. Gizem'in o an tek istediği Kerem'i rezil edebilmektir. Gizem çok hırslanmıştı. Sırf o Kerem'in yaptığına ona yaşatabilmek için çok çalışmaya karar verdi. Çok daha fazla çalışmaya... Hiç kimsenin aklına gelemeyeceği kadar çalıştı. Sınavlara girdi, sorular çözdü. En sonunda yıl sonu sınavı kapıya dayandı.

Gizem sınava girdi. Sınavı çok rahat çözdü. Sınavdan sonra arkadaşlarıyla bir kafeye gittiler. Gizem bir kahve sipariş etti. Çok mutluydu. Çünkü sınavı iyi geçmişti. Biraz ileride onunla alay eden arkadaşı Kerem'i gördü. Onun yanına gitti ve sınavının nasıl geçtiğini sordu. Kerem cevap vermedi. Gizem onun suratından sınavının kötü geçtiğini anlamıştı. Gizem Kerem'e şunları söyledi: "Hatırlıyor musun benimle alay etmiştin. Yıl sonu sınavımda da sonucumun böyle olacağını iddia etmiştin. Sınavım çok iyi geçti. Belli ki senin pek iyi geçmemiş. Ama ben seninle alay etmeyeceğim." dedi.

Gizem arkadaşlarının yanına döndü ve eğlenip gülmeye devam ettiler. Kerem ise onlara baktı ve bir kez daha pişman oldu.

Aziz Efe ŞİMŞEK

Uzak Diyarların obanı

Bir zamanlar, sihirli bir ülkede, yemyeşil vadileri, berrak nehirleri ve göz kamaştıran doğasıyla uzak diyarlar vardı. Bu diyarlarda yaşayan insanlar huzur ve sevgi içinde yaşıyorlardı. Kimse kimseye kin gütmüyor, kimseyle kavga etmiyorlardı ve barış içinde yaşam sürüyorlardı. Bu güzellikleri koruyan ve hayvanlarıyla dostça yaşan bir çoban vardı. Onun adı Aydın'dı.

Aydın, beyaz sakalları ve derin bakışlarıyla diğer insanlardan farklıydı. Her sabah güneşin doğuşuyla uyanır, sürüsüyle birlikte doğanın kucağında dolaşırđı. Aydın'ın sürüsü, masalsı diyarlarda eşsiz güzellikteki yaratıklardan oluşurdu. Renkli keçiler, tüylü koyunlar ve zarif ceylanlar sürüsünün bir parçasıydı. Bir gün, Uzak Diyarlara kötü kalpli bir savaşçı gelmişti. O, zenginlik ve güç arzusuyla bütün masalsı diyarlara hükmetmek istiyordu.

Savaşçı, Aydın'ın sürüsünün eşsiz ve değerli yaratıklarını yakalamak istedi. Ancak Aydın, sürüsünü korumak için cesurca savaştı. Aydın, savaşçıyla mücadele ederken sadece kendi hayatını değil, aynı zamanda masalsı yaratıkların huzurunu da koruyordu. Onun sevgisi ve cesareti, savaşçının kalbinde bir değişim yarattı. Kötü niyetli savaşçı, Aydın'ın içindeki masalsı gücü ve hayvanlarla olan bağını gördüğünde pişmanlık duydu.

Sonunda savaşçı, Aydın'ın yüreğindeki sevgi ve masalsı gücü farkına vararak geri döndü ve kötü niyetinden vazgeçti. Aydın, ona dostça elini uzattı ve ona Uzak Diyarların gerçek güzellliğini gösterdi. Savaşçı, Aydın'ın yardımıyla içindeki kötü düşünceleri ve hırsları bırakarak masalsı diyarlardaki huzuru bulmuştu.

Aydın'ın çobanlık ateşi, onun kalbindeki karanlığı aydınlatmış ve onu iyilikle doldurmuştu. Uzak Diyarların çobanı Aydın, masalsı diyarlardaki huzuru ve sevgiyi korumaya devam etti. Onun sevgi dolu kalbi ve masalsı gücü, Uzak Diyarların simgesi

olmuştu. Artık Uzak Diyarlar, aynı eski gibi huzurlu, sakin ve eğlenceli bir yer oldu.

Eren DUĞRUL

İyiliğin Karşılığı

Nazlı, on iki yaşında oyunlar oynamayı seven normal bir kızdı. Ailesinin durumu çok iyi değildi, ailesine yardımcı olmak istediği için sokakta bir şeyler satmayı teklif etmişti ama ailesi bunu sert bir dille reddettiği için Nazlı hiç bir şey yapamıyordu. Bütün gün dışarıda, düşünmemek için oyun oynamaya çalışıyor ve Hatice teyzesini ziyaret ediyordu. Hatice teyzesi, Nazlı'nın gerçek teyzesi değildi ama Nazlı onu, Hatice teyzesi de Nazlı'yı çok seviyordu. Nazlı her gün Hatice teyzesini ziyaret ederdi, Hatice teyzesi de hep sahip olduğu fırından bir şeyler ikram ederdi.

Bir gün yine Nazlı, Hatice teyzenin fırınına giderken beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği siyah saçlı, kahverengi gözlü bir çocukla karşılaştı. Neden tek başına olduğunu merak edip hemen çocuğun yanına gitti. “Kayıp mı oldun? Adın ne?” diyerek çocukla konuşmaya çalıştı. Çocuk yanına gelen Nazlıya bakarak: “Annemle gelmişim ama onu bulamıyorum.” diye cevap verdi ağlamaklı bir sesle. “Adım Ali.” diye tekrar cevap verdi Nazlı'nın sorduğu ikinci soruyu hatırlayınca. “Benim adım da Nazlı. Hadi Hatice teyzenin oraya gidelim, o anneni bulabilir.” diye cevap verdi Nazlı. Hatice teyzesinin her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Ali, Hatice teyzenin kim olduğunu anlamasa da Nazlı'nın annesini bulacağını söylediği için onu takip etmeye karar verdi. Nazlı ve Ali Hatice teyzenin fırınına varınca Nazlı hemen Ali'yi de sürükleyerek Hatice teyzenin yanına koştu. “Hatice teyze, Ali annesini kaybetmiş onu bulabilir miyiz?” diyerek direkt konuya girdi Nazlı. Hatice teyze ilk başta şaşırda da Ali ile biraz konuştuktan sonra burada beklemelerini onun Ali'nin annesini bulacağını söyleyerek gitti.

Hatice teyze Ali'nin annesini son gördüğü yere varınca etrafa bakınmaya başladı. Etrafta telaşla bakınan ve “Ali! Ali, neredesin?” diye bağırarak Ali'yi arayan bir kadın görünce onun Ali'nin annesi olduğunu anladı ve doğrudan kadının yanına gitti. Kadına olayı

anlattıktan sonra ikisi birlikte hızlıca fırına geri döndüler. Ali'nin annesi, Ali'yi görünce koşarak ona sarıldı ve: "Yanımdan ayrılma demedim mi? Çok korktum seni göremeyince!" diyerek endişeyle onu azarladı. Ali, annesinin haklı olduğunu bildiği için "Özür dilerim. Bir daha seni bırakmayacağım." diye cevap verdi. Ali'nin annesi Ali'yi bulan kişinin Nazlı olduğunu öğrenince ona dönüp: "Çok teşekkür ederim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Sen olmasan Ali'yi bulamayabilirdim." dediğinde Nazlı hemen kafasını iki yana sallayarak: "Hayır, gerçekten sadece yardımcı olmak istedim, bir şeye gerek yok." diyerek cevap verdi. Gerçekten hiç bir şey istemiyordu, sadece yardımcı olabildiği için mutluydu.

Ali'nin annesi Nazlı'ya gerçekten iyiliğinin karşılığını vermek istiyordu, Nazlı için ne yapacağını bilmediği için Hatice teyzeye baktı ve onunla yalnız konuşmak istediğini söyledi. İkisi de çocukların fırındaki masada oturup konuştuklarını görünce onlardan uzaklaşıp konuşmaya başladılar. Ali'nin annesi, Nazlı'nın ailesinin durumunun kötü olduğunu öğrenince onlara iş vererek yardımcı olabileceğini söyledi. Hatice teyze buna çok sevindi ve hemen Nazlı'nın yanına gittiler. "Nazlı, Ali'yi bulduğun için tekrar teşekkür ederim ve ailenin işe ihtiyacı olduğunu duydum, eğer isterlerse benim çalıştığım yerde onlara iş ayarlayabilirim." diye gülümseyerek konuştu Ali'nin annesi, Nazlı buna şaşırды ve ne diyeceğini bilemedi. Şaşkınlığı geçince Nazlı: "Gerçekten mi? Annem ve babamla konuşmam lazım ." diye heyecanla cevapladı. Ali'nin annesi, "Tamam, bu benim telefon numaram; ailen bana buradan ulaşabilir. Tekrardan çok teşekkürler." diyerek nazik bir sesle konuştu ve telefon numarasının yazdığı bir kâğıdı Nazlı'ya uzattı. Ali ve Ali'nin annesi fırından uzaklaşırken Nazlı hâlâ yaşadıklarının gerçek olduğuna inanamıyordu.

Nazlı, hemen Hatice teyzeye veda ederek evine koştu. Hemen anne ve babasına olayları anlattı ve Ali'nin annesinin verdiği telefon numarasını uzattı. Nazlı'nın ailesi ilk başta inanmadı ve Nazlı ile

sokakta gördüğü bir çocuğa yardım ettiği için gurur duydular. “O ocuğa yardım etmişsin bu da iyiliğinin karşılığı. Bize çok yardımcı oldun Nazlı, teşekkür ederiz.” diye Nazlı’nın annesi yüzünde bir gülümsemeyle konuştu. Nazlı, ailesine yardımcı olabildiği için çok mutlu oldu ve onlara sarıldı. O günden sonra Nazlı’nın ailesi, Ali’nin annesi sayesinde güzel bir işte çalışmaya başladı ve maddi durumları düzeldi. Nazlı da her iyiliğin bir gün, bir karşılığı olacağını anladı.

Defne BALKAN

Kahve

Bir kış günü, günlerden cuma, hava rüzgârlı ve yağmurluydu. Okuldan çıktığım gibi her zaman gittiğim o alışveriş merkezine gitmek üzere yola koyulmuştum. Elimde şemsiye, sırtımda çantam ile otobüs durağında oturuyordum. Yaşlı bir teyze elinde bastonu ile yanıma gelince onun oturması için yer vermiştim. O gün havanın yağmurlu olmasından gerek otobüs yaklaşık olarak yarım saat geç gelmişti. Otobüs gelmişti sonunda fakat her zamanki gibi tıka basa doluydu. Önünde sonunda gelmiştim alışveriş merkezine, hızlı hızlı kapıdan içeriye girdim. İlk olarak bir markete girdim, ihtiyacım olan her şeyi alıp çıktım. Elimde iki poşetle hayvan eşyaları satan bir dükkâna girdim, evde bekleyen köpeğim Zeytin için mama ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir oyuncak aldım ve çıktım. Aslında bu alışveriş mağazasına geldiğimde kahveciye uğrar, cam kenarına oturur kahvemi ve tatlımı yerdim. Ama bugün yorgun olduğumu fark ettiğim için direkt olarak eve gitmeye karar vermiştim.

Kahvecinin yanından geçip çıkışa ulaştığımda karşıdan karşıya geçerken karşı kaldırımdan benim olduğum kaldırıma doğru gelen biri ile göz göze geldim. Uzun kıvrıcık kahverengi saçları, yeşil gözleri ile dikkatimi çekmişti. Onu buralarda ilk defa görmüştüm. Daha fazla rahatsız etmemek için yoluma dönüp yürümeye başladım. Yine aynı şekilde otobüse binmiştim ama aklıma sürekli o geliyordu. Kendi kendime bunları düşünürken kafaya fazla takmamak gerektiğini düşünüp eve gidene kadar kulaklığımı takıp yolu izledim. Nihayet eve geldim, kapının önünde anahtarımı çıkarırken Zeytin'in havlamalarını duydum. Bu ara onunla fazla ilgilenememişim ve o bunu bana sürekli hatırlatıyordu. Eve girdiğimde üzerimi değiştirip mutfağa girdim ve marketten aldıklarımı yerleştirdim. Bu sırada aklıma yine o gelmişti. Uzun saçları, yeşil gözleri, o anda bakışmamız aklıma gelip duruyordu.

Ben bunları düşünürken aldığım malzemeleri yerleştirmiştim bile. Sonunda yiyeceğimi de hazırlamıştım. Yemeği yerken yine o aklıma geldi. Sadece bir kere gördüğüm birini bu kadar kafaya takmam normal değildi. Sofradan kalkıp oyun oynamaya karar verdim. Oyunlar kesinlikle kafamı dağıtırdı. Sandalyeme oturduğumda Zeytin de kucağıma atladı ve oyun oynamaya başladım. Ama olmuyordu işte sürekli aklıma o geliyordu. Daha fazla dayanamayıp uyumaya karar verdim.

Sabah oldu, yatakta Zeytin de vardı. Onu biraz sevip yataktan kalktım. Hafta sonu olduğu için bugün okulum yoktu. Ben de kahveciye gitmeye karar verdim. Hazırlanıp Zeytin’i de alıp yola koyuldum. Saat erken olduğu için yürüyerek gidecektim. Zeytin de bu durumdan memnun gibiydi. Yaklaşık yirmi dakikalık yürüyüşümüzün ardından kahveciye girdik, burayı evcil hayvanlar da girebildiği için tercih etmiştim. En köşe masaya oturdum ve garson siparişimi aldı. Kahvem geldi. Kahvemi içerken bir grup arkadaş benim ön masama oturmuştu. Onlara dikkatli baktığımda aralarında o da vardı. Evet, gözlerime inanamamıştım. Bir anda heyecanlandım. O sandalyeye otururken onunla tekrar göz göze gelmiştik. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki... Sürekli onunla göz geliyorduk ve o da gülümsüyordu.

Kendimle çatışmamı bitirip onun masasına gitmeye karar verdim. Zeytin, akıllı bir köpekti; benim sözümünden çıkmazdı, o sandalyede otururken ben onların masasına doğru yürümeye başladım. Sadece iki adım atmıştım ki yan masaya kahve götüren garsonla çarpışıp elindeki tepsi olduğu gibi üstüme gelmişti. Ben ne olduğunu anlayamazken garson cebinden bir peçete çıkarıp sürekli özür diliyordu. Sağıma döndüğümde yanımda onu ayakta bir şekilde gördüm. “İyi misin, bir şeyin var mı?” dedi. Kalbim bedenimden fırlayacakmış gibi hissediyordum. “Şey, pek bir şeyim yok aslında sıcak değilmiş kahve.” diyebilmişim zorlukla. Üstümü hallettikten sonra garson yanımdan ayrıldı. O da benimle beraber masaya

geçmişti. Bir anda: “Dün seninle karşılaşmıştık, değil mi?” demişti. Onun ilgisini çekebildiğime mutlu olmuştum. “Evet, bu arada isminiz nedir?” diye sordum, çok heyecanlıydım. “Esra.” demişti. İsmi çok hoşuma gitmişti. “Ben de Behzat, çok memnun oldum.”

Saatlerce muhabbet etmiştik. Hâlâ heyecanlıydım ama gayet rahattım onun yanında. Onun da bir kedisinin olduğunu ve savcı olabilmek için hukuk okuduğunu öğrenmişim. Arkadaşları ayaklanmıştı. O sırada biz de birbirimize numaralarımızı vermiştik. Vedalaştıktan kısa bir süre sonra ben de kalkmışım. Hava kararmıştı. Zeytin ile beraber yine yola koyulmuştuk. Yolda Zeytin ile Esra hakkında konuşmuşum, büyük ihtimalle yanımdan geçen insanlar benim deli olduğumu düşünmüştü. Nihayetinde eve geldik. Yemeğimi yiyip, biraz oyun oynayıp yattım.

Sabah kalktığımda heyecanla telefonumu aldım, Esra'dan bir mesaj yoktu. Kahvaltımı yaptım, Zeytin'i yürüyüşe çıkarttım, aklımda yine hep o vardı. Tüm günüm elimde telefon ile geçmişti. Ona yazmalı mıyım? Sonuç olarak yarın yazmaya karar vermişim. O günüm pek de iyi geçmemişti. İçimi kemiren bir şeyler vardı. Gün bitmişti ve yatmışım.

Sabah kalktığımda hazırlanıp okula gittim. Çıkışta artık bir heyecanla rehberle girip onun ismini tuşladım. Onu arıyordum. Telefon biraz uzun çaldı. Başka bir ses açtı telefonu: “Alo.” Bu, Esra'nın sesi değildi. Acaba yanlış numara mı, diye ekrana baktım. Daha sonra: “Alo, acaba yanlış numara mı, ben Esra'yı aramıştım?” dedim. Telefondaki kişiden ağlama sesi gelmeye başladı. Endişelenmeye başlamışım. “Ben Esra'nın kardeşi, ablamı dün kaybettik.” deyivermişti. Bir anlık şoka girmişim. Ne diyeceğimi şaşırılmışım. Telefondan ağlama sesi yükseldi ve ardından kapandı. Konuşamıyordum. Telefona bakakalmışım sadece. İlerideki banka oturdum. Nasıl olurdu? Onu daha kazanamadan kaybetmişim. Daha sonra öğrendim ki o gün akşamüstü evde kimse yokken Esra kalp krizi geçirmiş. Daha sonra bende hastalanıp yataklara düşmüştüm.

Nasıl olurdu da ona bu kadar bağlanabilirdim? O günden sonra ilk görüşte aşka inanmışım. Biz de ahirete kalmışık.

Derin Nilgün ÇETİN

Rüya

Son günlerde aşırı yorgundum. Derslerde sürekli uyuyasım geliyor, bir türlü odaklanamıyordum. Annem, bu konuda bana çok söyleniyordu. Sürekli saatinde uyumamı böylece tüm gün dinç olabileceğimi dile getiriyordu. Ben, zaten olması gereken saatte yatağıma giriyordum ama olmuyordu, bir türlü uyuyamıyordum. Belki de aklımdaki düşünceler buna izin vermiyordu

Son zamanlarda birkaç şeyi o kadar çok kafama taktım ki aslında kim olsa takardı. Size aklımdaki düşüncelerden bahsedeyim: Geçen hafta bir rüya görmüştüm ama bu rüyadan kimseye bahsetmemiştim. Her neyse, rüyamda daha önce hiç görmediğim iki insan, okula giderken geçtiğim köprüde kaza yapmıştı. Daha garip olanı yani benim aklıma takılansa bu rüyayı görmemden iki gün sonra, akşam yemeği yerken haberlerde biri kadın, biri çocuk olmak üzere iki kişinin tam da o rüyadaki gibi, okula giderken geçtiğim köprüde kaza yaptıklarından ve vefat ettiklerinden bahsediyordu. İçim kötü olmuştu. Bu kadar çok rastlantı olabilir miydi? Bu imkânsız. Bu olay sürekli olarak aklıma takılmaya başladı. O gecedен sonra daha fazla rüya görmeye başladım ve gördüğüm diğer rüyalar da çok ilginçti. Artık rüyalarımı not almaya başladım çünkü hepsi o kadar çok olaylıydı ki sanırım kitap yazsam beğeneni çok olurdu.

Dediğim gibi, son zamanlarda tembel hayvan gibiydim; zaten derslerim de iyice sarpa sarmıştı. Kendimi toparlamaya ve bunların bir tesadüf olabileceğine kanaat getirdim. Her şey iyi gidiyordu, eskisi gibiydi ama işte o gece gördüğüm rüya şoke olmama yetmişti. Acaba, bu rüya da diğerleri gibi gerçekleşir miydi? İçimi iyice korku sardı resmen. Annem: “Ne oldu?” deyince dilsizler gibi kalıyordum ortada.

Rüyamdan bahsedeyim sizlere: Bir gün okuldan eve dönüyordum. Kapıyı açacakken yerdeki bir sürü ayakkabıyı gördüm

ve kapıyı açtım, açmamla birlikte bir sürü insan üşüştü üzerime. Bazıları ağlıyor, bazıları iyi olup olmadığını soruyordu, tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. İlerledim, ilerledim ve odada yerde yatan, bir melek gibi beyaz çarşafa sarılmış bedeni gördüm; üstünde de bıçak vardı. İlk görüşte kim olduğunu ve bizim evimizde neden olduğunu sorguladım. Aklıma, anneme sormak geldi. Gözlerim hemen annemi aradı, odalara baktım ama yoktu. Sonradan aklıma tak etti, yoksa o yerde yatan beden annemin miydi, olabilir miydi? Hızla içeriye girdim ve bedenın yanına çömeldim, tam yüzünü açtım, “Anne!” diye bağırdığımı hatırlıyorum. Rüyam böyleydi.

Günler geçti, eve geldim ve kapıyı açacakken yerdeki birbirinden farklı ayakkabıları görmem bir oldu. Aklıma gördüğüm rüya geldi. Hemen kapıyı açtım ve hışımla içeri girdim. Üzerime üşüşen insanları görmezden gelip doğrudan içeri girdim. Tıpkı rüyamdaki gibi yerde yatan bir beden ve üzerinde bıçak vardı. O an bağırp, çağırıp ağlayasım geldi. Neyim ben kâhin mi? Olanları önceden görüyorum. Ağlamaya başladım. Çarşafı ittim, yüzüne baktım, annemdi... Resmen çıldıracak gibi oldum. Sonra burnuma kızarmış ekmeğ kokuları gelmeye başladı, gözüme de keskin bir ışık vurmaya. Bir anda sıçradım ”Ne yani, her şey rüya mıymış?” diye düşünürken anneannem odaya girdi ve çabuk olup kahvaltımızı yaptıktan sonra mezarlığa gidip annemi ziyaret etmemiz gerektiğini söyledi.

Tuğçe ELDEYMEZ

Değer

Bugün son ders geçmek bilmiyordu, neyse ki zilin çalmasına yalnızca beş dakika kalmıştı. Her birkaç saniyede kolumdaki saate bakmaktan gözlerim yorulmuştu. Zilin sesini duyduğumda çantamı kaptığım gibi nefesim kesilene kadar koşmaya başlamıştım. Bir an önce gitmeliydim. Bu yüzden, vücudumdaki tüm enerjiyi dizlerimin emrine amade etmiş durumdaydım. Yeni aldığım kitabı ablama okumak için sabırsızlanıyordum. Birkaç haftadır biriktirmiş olduğum harçlıklarımın nihayet yeni bir kitap alabilmiştim. Umarım ablam yeni aldığım kitabı beğenirdi.

Eve yaklaştığımda gömleğimin düğmelerinin birçoğu çözülmüş vaziyette, iki yakamı saran kravat ise çoktan elimde sallanır olmuştu. Bu nedenle, üzerimi değiştirmek çok vaktimi almamış; bir çırpıda üzerime yeni bir şeyler giyip evden çıkmak için hazır hâle gelmiştim. Annem evde yoktu. Bu sabah evden ayrıldığımda teyzemlere gideceğini söylemişti, sanırım gitmiş olmalıydı. Ev oldukça sessiz görünüyordu. Yine de babamın evde olma ihtimalini göze alarak odalara bir göz attım. Pis sarhoşun ne zaman işte, ne zaman evde olduğunu kimse bilemezdi. Kafasına estiği gibi hareket ederdi. Neyse ki şimdilik her şey tam da istediğim gibi gidiyordu. Evde fazla oyalanamadan yeni aldığım kitabımı sırt çantama yerleştirerek ablamın yanına doğru yola koyuldum.

Ablam bizim evin ardındaki tepenin biraz aşağısında kalıyordu. Babam ve annem oraya gitmem konusunda beni defalarca uyarsalar da oraya gitmekten vazgeçmemiştim. Nihayet geldim sayılır, güneşin altın ışıkları beyaz mermerler üzerindeki yansımaları gözlerimin bir an kısılmasına neden olsa da buna aldırış etmemiştim. Muhtemelen ablam bana göz kırpyordu, beni gördüğüne sevinmiş olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve ablamın evinin o mis gibi çiçek kokusunu içime çektim.”Hoş buldum abla.” dedim. İşte ablam beni böyle karşıladı. Ablama ona kitap okuyacağımı söylediğimde

gözleri parladı. Ama, “Biraz dinlenmen gerek.” dedi. Ama buna vakit yok. Bir an önce okumaya başlasam sanırım iyi olacak. Çünkü bizimkiler gelmeden evde olmam gerek. O yüzden hemen okumaya başlıyorum. Şeker Portakalı: “Günün birinde acıyı keşfeden küçük bir çocuğun hikâyesi.” Okumaya başlayalı ne kadar zaman olmuştu bilmiyordum, ta ki bir ara başımı yukarı kaldırıp güneşin gökyüzünden kaybolmuş olduğunu fark edene kadar. O ana kadar ağzımdan akan salyalara aldırmadan heyecanla sayfaları çeviriyor, okumaya devam ediyordum. Ama sanırım artık gitme vakti gelmişti. Ablamın baş ucundan kalktığımda dizlerim karıncalanmaya başlamış, ayaklarım uyuşmuştu. Bu fiziksel değişim ruhumdaki veda sahnesinin oyuncularını gibiydi. Bedenimin orada daha fazla kalma isteğine cevap verememem ne kadar acıydı. Ruhum hep onunlaydı, bunu biliyordu. Onu hiçbir zaman yanıma almadım, o hep orada ablamla kaldı.

Geçenlerde komşumuz Mehmet amca, bana bahçesindeki küçük çam ağacı fidesinden bir tane vereceğini söyledi. Öyle mutlu oldum ki. Onu senin baş ucundaki güllerin yanına dikeceğim. Eve vardığımda hava kararmak üzereydi. Doğruca odama geçip perdeleri kapadım ve ışığı açtım. Karanlıktan nefret ediyordum. Yatağıma uzandığımda yine o gece geldi aklıma, hayatımdan çıkartıp atamadığım o gece.

Altı Yıl Önce

O zamanlar sekiz yaşındaydım. Okuldan çıkıp eve geldiğimde kapıyı tam açmıştım ki: “Nerede kaldın sen kuzucuk?” dedi ablam. Hızlıca içeri girip kapıyı ardım sıra kapadım. “Geldim işte abla.” dedim. Ablam yanıma gelip sırtımdaki çantamı çıkarmama yardım ediyordu. “Nerelerde geziyorsun sen bakalım?” diye tatlı bir azarlamayla sordu. Eve geç kaldığımdan biraz yolda koşmak zorunda kalmış, nefes nefese soluyordum. “Valla hiçbir yerde gezmiyorum ablacığım. Sadece birazcık okul çıkışında arkadaşlarla bizim mahalledeki Ömer’in evlerinin önündeki erik

ağacından biraz erik topladık.” dedim masumca. Ablam mutfak ve oturma odasında gidip geliyor, elindeki tabakları sofraya yerleştirmekle meşgul idi. “Annem sana kaç kez gitme dedi onlara diye. Ömer’in ailesiyle konuşmadığımızı biliyorsun, ne diye hâlâ oraya gitmeye devam ediyorsun, anlamıyorum?” dedi sitem ederek. Bu konuda ablam haklı sayılırdı. Nedenini bilmem ama annem o kadınla hiç konuşmazdı. “Ama ablacığım, annesi yoktu ki.” dedim. Ablam sofraya son tabağı da yerleştirdikten sonra eksik bir şeyvar mı diye kontrol ediyordu. “Neyse, hadi kıyafetlerini değiştir; sonra sofraya gel hemen.” dedi. Aç karnına yediğim erikler midemin açlık hissini bastırmakla yetinmemiş, iştah namına hiçbir şey bırakmamıştı. Karnım aç değildi ama yine de biraz bir şeyler yedim.

Sofradan kalkıp ellerimi yıkadığımda doğruca ablamın odasına gittim. Zaten evimizde bir tane çocuk odası vardı ve onu da ablamla birlikte kullanıyorduk. Oldukça küçük bir odaydı. İçinde bir yatak, eski bir kanepa, yanında küçük bir elbise dolabı vardı. Bunu da ablamla ortak kullanıyorduk. Gerçi, benim pek kıyafetim yoktu; o yüzden bu dolap tamamen ablama ait desem daha doğruydu. Pencerenin önünde eski ahşap bir masa ve eski muşamba kaplı sandalye, hepsi bu kadar. A, bir de duvarda asılı duran ahşap küçük kitaplığı da unutmamak lazımdı. İçinde benim en çok sevdiğim kitaplar da vardı ve her akşam ablambenim için onlardan birini okurdu. Odaya girdiğimde ablam yatağının üzerine oturmuş ders çalışıyordu. O yıl ablam üniversiteye hazırlanıyordu. Bu yüzden bu sık rastladığım birmanzaraydı. Usulca yanına yaklaştım. Acaba bana verdiği sözü unutmuş muydu? Bu düşüncelerle tam yatağıma girmek için yorganımı kaldırmıştım ki, ablam: “Nereye kuzucuk? Yanlış yatağı seçtin galiba, kitap okumamı istiyorsan benim yanıma yatmalısın.” dedi. “Şey abla, ben sandım ki.” “Ah, hayır kuzucuk, elbette unutmadım. Gel hadi, gel, başımın belası.” dedi şefkatle.

Soğuk kış günlerinde ablam çoğu zaman beni yatağına alırdı. Onunla uyumayı o kadar çok seviyordum ki onun o mis gibi

şampuan kokan saçları ve sıcacık nefesi bana huzur veriyordu. O gece de tam uykuya dalıyordum ki bir gürültü koptu. Uyandığında babamın yine eve sarhoş geldiğini ve bir yerlere çarparak gürültü yaptığını zannettim. Bunu oldukça sık yaptığı için pek fazla umursamadım, ta ki ablamın benim yanımda olmadığını fark edene kadar. Üstelik bu kez gürültüye annem ve ablam da eşlik ediyordu. Doğruca oturma odasına koştuğumda odanın ortasında yere devrilmiş büyük ahşap sehpanın hemen kenarında başından kanlar süzölen annem ve babamı durdurmaya çalışan ablam vardı. Tüm bunların hepsinin bir kâbus olmasını istedim. Ama hepsi hiç olmadığı kadar gerçektir. Annemi o hâlde gördüğümde hemen babama saldırdım. Babam beni tuttuğu gibi karşı kanepeye savurdu, oradan da yere düştüm Ablam beni kucağına alıp odadan çıkarmıştı.

O gecedan sonra bir daha asla mutlu olmamıştık. Daha sonra öğrendim ki babam ablamı akrabalarından biriyle evlendirmek istiyordu. Ablam istemediğı bir adamla babamın zorbalığı yüzünden evlenmek zorunda kalmıştı. O günden sonra bir daha ablamın yatağında yatamamıştım. Ablam her şeyden o kadar çok uzaklaşmıştı ki tüm ruhunu ve benliğini bir anda yitirip gitmişti. O gün anladım ki ablamın bende bıraktığı çok şey vardı ve ben onun bende ki değerini asla unutmayacağım.

Ümmünaz KAÇMAZ

Mahşere Kalanlar

Konak yine her zamanki gibi çok kalabalıktı içeride üst rütbeli komutanlar oturuyordu. Anlaşıldığı üzere ülkenin durumu git gide kötüye gidiyordu. İşgaller artmıştı nerdeyse ülkenin her tarafı işgal içindeydi anlaşılan İzmirde yakında işgal edilecekti, derken içeri Mehmet asker girdi. O heybetli yapısı ve dikatlerini üzerine çeken yakışıklılığı ile acilen Yüzbaşı Halil Bey'in yanına gitti. Diğer komutanlara selam verip Yüzbaşı Halil Bey'e iletmesi gereken haberi iletir. Halil Bey in yüz ifadesinden anlaşıldığı üzere bir şeyler bayağı ters gidiyor gibi. Haberi aldıktan sonra Mehmet'e çıkmasını söyledi. Mehmet, tekrar selam verip kapıdan çıktı lakin aklı hâlâ Halil Bey'e verdiği haberin, içerdeki diğer komutanların nasıl karşılayacağındaydı. Bu yüzden, kapının arkasında bekleyip içerdeki konuşulanlara kulak misafiri olmaya karar verdi.

İçerisi ise bayağı hararetiydi, bazı komutanlar artık İzmir'in de işgali ile ülkenin sonun geldiğini, artık bir şey yapılmayacağını savunurken bazıları ise asıl kurtuluşa giden yolun İzmir'in işgali ile gerçekleşebileceğini savunuyorlardı. Bu sırada, içeriden birilerinin kapıya doğru yaklaştığını anlayan Mehmet, ordan uzaklaşıp merdivenlere doğru yöneldi. Tam o sırada, merdivenlerde güzeller güzeli Mihrimah'ı gördü. Mihrimah'ın beline kadar olan kumral ipeksi saçları, yemyeşil gözleri, uzun boyu ve zarafeti ile adeta büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Bu güzellik karşısında âdeta ne yapacağını bilemeyen Mehmet, sadece öylece bakmakla kaldı. Mihrimah ise karşısında bu kadar heybetli ve yakışıklı bir asker görünce telaşlandı ve alelacele merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başladı. Mihrimah'ın güzelliğinin büyümesine kapılan Mehmet, konağın bahçesine çıkınca yüzüne vuran soğukla kendine geldi. Kendi kendine düşünüp şu anda ülkenin durumunun daha önemli olduğunu ve Mihrimah'ın Yüzbaşı Halil Bey in kızı olduğunu kabul etmesi gerektiğinin farkına vardı.

Tam bu sırada merdivenlerden Yüzbaşı Halil Bey'in indiğini gördü ve üstünü başını düzelterek Halil Bey'e selam verdi. Halil Bey'in ona bir emir vereceğini anlayınca yanına gidip emredin komutanım, diyerek Halil Bey'e döndü. Halil Bey, ona konağın çevresine asker getirmesini ve ikinci bir emire kadar konağın çevresinin askerler tarafından korunacağı emrini verdi ve ekledi: "Bu emirde komutan sensin, askerlerin düzenini sağlayacaksın ve konağın içindeki herkes senin emrindedir." dedi. Mehmet, bu emir konusunda şaşırды lakin bunun yüzbaşidan gelen bir emir olup uymasını gerektiğini hatırlayıp yüksek sesle: "Anlaşıldı komutanım!" deyip selamını verip konaktan çıktı.

Ertesi gün, konağın çevresi bir yığın asker ile çevrilidir; bu askerler, hem konağı hem de konağın çevresinde yaşayan insanları korumak için ordadır. Konağın kapısında nöbet tutan Mehmet ve asker arkadaşı Kenan, kışın kuru soğuşuna aldırış etmeden çevredeki masum halkın ve konağın güvenliği için nöbet tutuyorlardı. Bu sırada, Mihrimah konaktan dışarı çıkmak istedi ancak Mehmet buna izin vermedi çünkü Halil Bey'in kesinkes emri vardır, konaktan dışarı kimse çıkamaz, diye. O anda dışarıdan bir silah sesi duyuldu. Mehmet, derhal Mihrimah'ın buradan gitmesi gerektiğini söyledi ancak Mihrimah onu dinlemedi çünkü o da dışarıda ne olduğunu çok iyi biliyordu. İşgalci devletlerin askerleri halka saldırıyordu, her yeri yağmalayıp, yakıp gidiyorlardı ve bunu bilmesine rağmen Mihrimah, herkes gibi vatanını korumak, masum halkı ve çocukları kendi canı pahasına korumak istiyordu. Ancak emir büyük yerdendi. Mehmet, Mihrimah'a içeri girmesi konusunda bir kez daha uyarı yaptı ama Mihrimah yine dinlemedi onu ve hiç beklenmeyecek bir şekilde belinden silahını alıp tetiğini çekti. Dışarıdaki çatışma ise gitgide büyümeye devam ediyordu; etraf, silah sesleri ve toz duman içinde kalmıştı. Silah sesleri gitgide yakından duyuluyordu fakat ne Mihrimah bundan korkuyordu ne de Mehmet ve Kenan çünkü vatani uğruna ölmek onlar için bir şerefti. Artık, onlar da çatışmaya

başlamışlardı. bir grup işgalci devletlerin askeri ve bir elin parmağına geçmeyecek kadar az sayıda konağı koruyan asker ile birlikte çatışıyorlardı. Bir anda çatışma durdu ve silah sesleri kesildi, çevreye baktılar, karşıdan gelen bir grup eli silahlı kadını gördüler. Onlar yardım etmişti çatışmada.

Akşam olmuştu artık ve Halil Bey arabası ile konağa gelmişti. Bu sırada kapıda nöbet tutan Mehmet'e dönüp derhal odasına gelmesini emretti. Mehmet, bu emire uyup hemen Halil Bey'in odasına çıktı. Halil Bey, ona ülkenin ve İzmir'in durumunun gitgide kötüleştiğini ve işgalci devletlerin acımasızca her yeri işgal ettiklerini anlattı, Mehmet'e dönüp buranın artık güvenli olmadığını söyleyerek hayattaki geri kalan son varlığını yani kızı Mihrimah'ı Yunanistan gemisine götürmesi emrini verdi. Bu emir karşısında âdeta beyninden vurulmuşa dönen Mehmet, bunun imkânsız olduğunu Halil Bey'e anlatmaya çalışıyordu. Ancak, Halil Bey kararından çok emindi ve yarın şafak sökerken yola çıkma emrini verdi, ardından Mehmet'e dönüp: “Kızım Mihrimah önce Allah'a sonra sana emanettir. Allah yar ve yardımcınız olsun.” deyip odadan çıktı. Mehmet, hâlâ olayın şokunda idi. Hızlıca merdivenlerden aşağı inerken yine o güzel zarafeti ve gözlerinden cesaret fişkırان Mihrimah'ı gördü. İlk gördüğü an gibi yine aynı olmuştu, bu büyüleyici güzellik karşısında kalakalmıştı fakat bir anda kendine gelip bunun imkânsız olduğunu bir kez daha kendine hatırlattı ve hemen dışarı çıktı.

O gece Mehmet hiç uyumamıştı, konağın bahçesinde derin düşüncelere dalmış bir şekilde şafak vaktine kadar bekledi. Şafak vakti konağın merdivenlerinden Halil Bey ve kızı Mihrimah indi. Halil Bey, konağın bahçesinde kızının eline bir miktar para verdi ve Mehmet ile Mihrimah'a dönüp: “Önce Allah'a sonra birbirinize emanetsiniz, yolunuz açık olsun.” diyerek onları atlara bindirip yolcu etti.

Sabah oldu, gün aydınlandı ve Mehmet ile Mihrimah ormanların içinden sanki birbirlerini hiç tanıymıyormuş gibi yol alıyorlardı. Bu sesizliği Mihrimah bozdu ve Mehmet'e dönerek: "Sence, niye babam onca askerin arasından seni görevlendirirdi?" diye sordu. Mehmet, bu soru karşısında biraz düşündükten sonra: "Bilmem, ben de aynı şeyi düşündüm ancak bir sonuca varamadım." diye cevap verdi. Daha sonra, akşama doğru bir gariplik vardı; sanki birisi onları takip ediyordu. Biraz daha gitikten sonra önlerini küçük bir grup işgalci askerler kesti. Mihrimah ve Mehmet, hemen silahlarına sarıldılar ama işgalci askerler de onlar gibi atlıydı. Atlarını üstlerine sürüp ateş etmeye başladılar. Mehmet ve Mihrimah ise atlarını küçük bir patıkaya doğru sürmeye başladılar. Onlar kaçıyor, işgalci askerler arkalarından ateş ederek onları kovalıyorlardı. En son, izlerini kaybettirdiklerini düşünerek az ilerideki kulübeye gittiler. Kulübeye varınca kapıyı çaldılar, kapıyı elinde tüfek olan 17 yaşlarında genç bir erkek açtı. Mehmet, ona bir zarar vermeyeceğini söyleyip üniformasındaki bayrağı göstererek Türk askeri olduğunu anlattı. Genç, Mihrimah ve Mehmet'i eve aldı.

Evde bir küçük kız daha vardı. Mehmet, genç çocuğa dönüp adımını sordu, çocuk: "Mustafa." diye yanıtladı, daha sonra küçük kıza dönüp: "Peki, senin adın nedir güzel kız?" dedi. Kız: "Gülsüm." diye yanıt verdi. Mehmet, onlara neden burda olduklarını ve nereye gideceklerini tek tek açıkladı. Bunun üzerine Mustafa, "Bu gece lütfen misafirim olun." diye ısrar etti. Mehmet ve Mihrimah seve seve kabul etti. Saatler sonra Mihrimah, Gülsüme dönerek: "Annen ve baban nerde güzel kız?" dedi. Gülsüm ağlamaklı bir sesle: "Aylar önce ikisi de cepheye gittiler ve hâlâ haber alamadık, abim ve ben bu kulübede yaşıyoruz, o beni koruyor." diye cevap verdi. Bunun üzerine o gece hiç bir şey söylenmeden yatıldı. Sabah olunca yanlarındaki yiyecekler ve evde olan birkaç parça ekmek ile karınlarını doyurduktan sonra mücadele istediler. Mustafa, bir kaç dakika isteyip yan odanın elinde bir silah ve mermi ile geldi. Bu

silah ve mermiyi alıp Mehmet'e verdi ve: "Yol boyunca işinize yarar belki, bunu bana babam vermişti, ben de size vermek istiyorum, sizin daha çok ihtiyacınız var." diyerek silahı Mehmet'e verdi. Mehmet, ne kadar almamakta ısrar etse de Mustafa silahı Mehmet'e verdi ve vedalaşıp kulübeden ayrıldılar.

Güneş artık iyice tepedeydi, kış güneşi olmasına rağmen etraf epeyce ısınmıştı. Biraz daha yol aldıktan ufak bir gölün yanında dinlenmek için durdular. Atlar epeyce susamışa benziyor ki gölden kana kana su içiyorlardı. Mehmet ve Mihrimah ise bir ağacın altına otumuş hiç konuşmadan atların gölden nasıl su içtiklerini seyrediyorlardı. Bu sefer sesizliği Mehmet bozdu ve Mihrimah'a dönüp: "Az bir yolumuz kaldı, akşam olmadan Allah'ın izni ile limana varmış oluruz." dedi. Mihrimah ise bu söylenenlerin aksine Mehmet'e dönüp: "Korkmuyor musun?" dedi. Mehmet, "Neyden?" diye sordu. Mihrimah bu sefer: "Ölmekten." dedi. Mehmet. "Vatan için ölmek bir şereftir; böyle bir dönemde hangi Türk vatani için ölmekten korkar ki? Unutma ki cesareti ile yaşamayan esareti ile ölür. Esir bir şekilde ölmekten ise vatanımı kurtarmak için savaşım bu yolda ölmeyi tercih ederim." dedi. Mihrimah, âdeti bu iri yarı ve yakışıklılığı ile dikkatlerini üzerine çeken genç askerin dediklerini büyülenmiş gibi dinliyordu. Daha sonra gitme vaktinin geldiğini anlayınca ikisi de atlarına binip yola koyuldular, artık ikisinin de birbirlerine karşı olan hisleri apaçık belli idi. Ama ikisinin de bunu itiraf etmeye cesaretleri yok idi.

Uzunca bir yol aldıktan sonra nihayet limana varmışlardı. Ancak, Yunanistan'a gidecek olan gemi, saat akşam üç buçukta idi. Bu yüzden, o zaman a kadar kalabicekleri güvenli bir yer aramaya başladılar. Nihayet, tepe bir yer buldular ve atlardan inip bir ağacın kenarında oturmaya başladılar. Zaman ilerliyordu, şehrin içinde ise işgaller devam ediyordu, her yer yıkılıp yakılıyordu. Böyle bir durumda belki de birbirlerini son görüşleri olacaktı. Ama ikisi de vatan için ölmekten asla çekinmiyorlardı.

Zaman ilerledi ve geminin limanda ayrılma zamanı epeyce yaklaşmıştı. Bu yüzden ikisi de son kez atlarına binip limana doğru yola koyuldular. Liman geldiklerinde etraf çok kalabalıktı, bir sürü kadın, çocuk ve yaşlı savaşı verdiği yorgunluk ile gemiye binmeye çalışıyordu. Tam bu sırada, yakından gelen silah sesi ile herkes panik hâlinde geminin içine bir an önce binmeye çalışıyordu. Mehmet ise Mihrimah'a dönüp derhal gemiye binmesi gerektiğini söyledi. Mihrimah ise cebinden, içinde kurşunlar olan bir medil çıkartıp Mehmet'e uzattı. Mehmet, mendili alıp cebine koydu ve bir gün tekrardan buluşmak adına birbirlerine söz verdiler.

Gemi artık limandan epeyce uzaklaşmıştı ama İzmir o gece geceyi yaşamadı. Her taraf topçu ateşleri ve silahları ile işgal ediliyordu. Mehmet de bu işgalin tam orta yerinde vatani uğruna savaşıyordu. Lakin, bir anda silahı ateş etmemeye başladı. Evet, kurşunu bitmişti, cebinden Mihrimah'ın verdiği mendili açıp tabancasına kurşunları doldurmaya başladığı sırada o heybetli vücudu bir anda yere düştü. Evet, o çok istediği şey gerçekleşmişti; o da artık vatani için canını feda eden bir Türk genciydi. Belki bir daha asla Mihrimah'ı göremeyecek olmasına rağmen ebediyete ulaşırken bile gözlerinde, vatani uğruna şehit olmanın verdiği mutluluk ile bir daha asla uyanmamak üzere derin bir uykuya daldı. Bu iki gencin buluşması ise artık mahşere kalmıştı.

Belinay ALIŞ

Grubun Geri Dönüşü

Yıl 2022 Ağustos ayı. İzmir’de özel bir kolejde okuyan Barış, Balım, Sare, Aren, Onur ve Mira adındaki 6 öğrencinin bulunduğu bir arkadaş grubu vardı. Balım; sarışın, kahverengi gözlü ve çoğu kişinin güzellik algısına uyan bir kızdı; aynı zamanda grubun en vurdumduymaz bireiydi. Barış; kumral saçlara sahip, kahverengi gözlü yakışıklı bir çocuktu, grubun da en sersi üyesiydi. Arkadaşları her zaman arkasını toplamak zorunda kalır ama yine de bundan hiç şikâyet etmezlerdi. Onur ve Mira ikilisi gruba sonradan dâhil olan üyelerdendi. İkisi de çok sessiz sakın ve akıllı basında kişilerdi. Onur’un kahverengi saçları ve yeşil gözleri, Mira’nın ise kumral saçları ve açık kahverenginde gözleri vardı. Geriye kalan Sare ve Aren ikilisi ise grubun en eğlenceli ve komik ikilisiydi. Uzaktan bakan biri onları ikiz sanabilirdi çünkü ikisinin de kumral saçları ve kehribar gözleri vardı. Bu grubun bütün üyeleri birbirinin her şeyini bilir ve hep beraber takılırlardı. Bu birbirlerine aşırı güvendikleri anlamına gelir ve aralarındaki arkadaşlık hatta bundan da öte kardeşlik bağları buradan da çok net bir şekilde belli olurdu.

Yine günlerden bir gün Balım, Alsancak’ta gezip dolaşırken yanlışlıkla Emre adındaki bir çocuğa çarptı. Balım çocuktan özür diledi ve ismini öğrendi. Daha sonra arkadaş oldular ve Balım Emre’yi gruptaki diğer arkadaşlarıyla tanıştırdı. Barış’ın gözü, bu Emre denen çocuğu hiç tutmamıştı fakat sesini çıkarmadı. Günler bu şekilde akıp gitti Emre ile Balım daha yakın oldular hatta Balım bazen morali bozuk olduğunda arkadaş grubu dışında Emre’ye de anlatmaya başlamıştı sorunlarını. Çünkü Emre onu dinliyor ve çözüm bulmaya çalışıyordu sorunlarına. Ama nerden bilebilirdi ki Emre’nin asıl amacının başka olduğunu. Balım yine bir gün morali bozuk olduğu için sorunlarını arkadaşlarına anlattı fakat bu sefer beklemediği bir şey oldu. Ertesi gün morali bozuk olduğunda arkadaşlarına anlattığı bir kaç şeyin okuldaki bazı öğrencilerin

arasında konuşulduğunu duydu. Balım bunu duyduğunda çok sinirlenmişti. Hemen arkadaşlarını buldu ve onlara olayı sert bir şekilde sordu. Yanlarında Barış yoktu çünkü o gün acil bir işi çıktığı için okula gelmemişti. Barış hariç diğer arkadaşları kimseye bir şey söylemediklerini, onun güvenini asla kırmayacaklarını söylediler. Balım hâlâ çok sinirliydi. Nasıl olurdu anlamıyordu. Hemen Emre'yi buldu ve gidip bir de ona sordu Emre planını gerçekleştirmeye başlamıştı. Hemen Balım'a tüm bunları Barış'ın yaptığını çünkü Balım'la aralarındaki arkadaşlığı kıskandığı mı ve bu yüzden de Balım'a olan öfkesini bu şekilde çıkarmak istediğini söyledi. Balım, ilk başta duyduklarında inanmadı. Yıllardır arkadaşı olan kardeşi gibi gördüğü kişi böyle bir şeyi yapmış olamazdı değil mi?

Balım, o an sinirli olduğu için bir saniye bile düşünmeden hemen Barış'ın evine gitti. Zile bastı ve kapıyı Barış açtı. İlk başta ne olduğunu anlamadı çünkü Balım'ın şu an okulda olması gerekiyordu. Tam sormak için ağzını açmıştı ki Balım Barış'ın bire şey demesine fırsat bile vermeden ona bağırmağa başladı. Ona ondan nefret ettiğini ona güvendiğini ama onun güvenini boşa çıkardığını söyledi. Barış hiç bir şey anlamıyordu. Ama Balım'a da soramıyordu çünkü o kadar sinirliydi ki. Zaten Balım sormasına müsaade etmeden arkadaşlıkların bittiği söyleyip evden çıkıp gitti. Barış, olduğu yerde çöküp ne hata yaptığını sorguladı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu, ta ki aklına Emre gelene kadar. Kesin o bir şey yapmıştı. Kesin o karıştırmıştı ortalığı. Ama Barış biliyordu başından beri Emre'nin bir işler karıştırdığını. Arabasının anahtarını ceketini ve gerekli bir kaç eşyasını daha apar topar alıp evden çıktı.

Gideceği ilk yer okuldu. Arkadaşları işi var diye biliyordu, vardı da zaten ama şu an yapması gereken şey işinden daha önemliydi. Hızla okula geldi ve arkadaşlarını buldu. Hemen yanlarına gidip neler olduğunu sordu onlara. Arkadaşları Balım'ın sinirli bir şekilde yanlarına geldiğini ve onlara anlattıklarını başka birine söyleyip söylemediklerini sorduğunu söyledi. Barış, bu sefer

hiç düşünmeden Emre'nin yanına gitti ve aynı şeyleri ona da sordu ama Emre hiçbir şey bilmediğini Balım'a neler olduğunu sorduğunu onun da sadece sınırlı bir şekilde yanından geçtiğini söyledi. Oysaki asıl olanlar bunlar değildi ama bunu kimse bilmiyordu. Barış, olayı çözemedikçe daha çok sinirleniyordu ve sinirini çıkaramamak canını çok sıkıyordu.

Barış, anlık bir düşünceyle okuldan bir hışımla çıktı ve doğru Balım'ın evine gitti. Kapıyı çaldı ve beklemeye başladı, zaten çok bir süre geçmeden kapı Balım tarafından açıldı. Balım, kapıda Barış'ı görmeyi beklemiyor olacak ki ilk başta şaşırды fakat daha sonra kaşları çatıldı. Barış, bu tepkiyi bekliyor olacak ki sesini çıkarmadı. Balım, Barış'a neden burada olduğunu, onunla konuşmak istemediğini söyledi fakat bu Barış'ın pek de umurunda değildi. Şu an Barış'ın umurunda olan tek şey aralarındaki arkadaşlıktı. Arkadaşlıkları bitmemeliydi çünkü Barış, Balım'a çok değer veriyordu Balım da ona aynı şekilde ama bunu ona gösteremedi o an çünkü aşırı sinirliydi. Bunu kimin yaptığını tam olarak bilmiyordu ve Barış'ın yapmadığını düşünüyordu ama bir yandan da böyle bir tepki verdiği için kendini suçlu hissediyor ve geri adım da atmamak istemiyordu. Balım, Barış'a şimdilik konuşmak istemediğini ve gitmesi gerektiğini söyledi ve kapıyı yüzüne kapattı. Barış, elinden bir şey gelmediği için deliriyordu ama onun da yapacak bir şeyi yoktu. Sessiz sakin oradan uzaklaştı ve evinin yolunu tuttu.

Bunlar yaşandığı sırada arkadaşları da olayı çözmeye çalışıyor, daha doğrusu Mira çözmeye çalışıyor, diğerleri de kendi arasında sohbet ediyordu. Bu olay, Mira'nın kafasını çok kurcalıyordu çünkü ortada hiçbir şey yokken bir anda böyle bir olay yaşanıyor ve nedense bu olay Emre hayatlarına girdikten sonra oluyordu. Emre, hayatlarına girmeden önce böyle bir durum hiç yaşamamışlardı. Açıkçası, Mira Emre'den şüpheleniyordu ve olay yaşandığından beri de hareketlerini izliyordu. Mira, Emre'yi izlerken bir anda bir şey fark etti Emre bugün yanlarına hiç gelmemiştir,

normalde Balım olmadığı zaman gelir ve Balım'ı sorardı ama bugün gelmemişti, bu da demek oluyordu ki Emre Balım'ın nerede olduğunu biliyordu. Düşüncesini doğrulamak için arkadaşlarına döndü ve Emre'nin bugün hiç yanlarına gelip Balım'ı sorup sormadığını sordu. Herkes bir ağızdan sormadığını söylediğinde Mira'nın düşüncesi doğrulanmıştı. Arkadaşları Mira'ya sorular sormaya başladığında Mira düşüncelerini kısa bir şekilde arkadaşlarına açıkladı. Düşünceler herkesin aklına yatmıştı, kesin Emre bir şey yapmıştı.

Barış ve Balımsız grup bütün gün Emre'yle ilgili yeteri kadar kanıt topladı ve evlere dağıldı. Ertesi gün hepsi okulda toplanıp olayı çözeceklerdi. Bu iş böyle olmazdı. Onlar yıllardır beraberlerdi; yedikleri, içtikleri ayrı gitmezdi. Sonraki gün Mira ikna etti, Onur da Barış'ı diğerleri de Emre'yi getirmişlerdi, hepsi bir aradalardı şimdi. Önce Barış'a sordular çünkü olayla bir ilgisi olup olmadığını, herkes biliyordu Barış'ın böyle bir şey yapmayacağını ama yine de sorma gereği duymuşlardı. Barış, yapmadığını çok sakın ve rahat bir şekilde açıklamıştı ve herkes onaylamıştı Balım ve Emre hariç. Balım da yapmadığına inanmıştı bir yandan ama hâlâ tam emin değildi ve bir tepki vermiyordu. İkinci olarak Balım'a dün neler olduğunu sordular, Balım da dün olanların hepsini tek tek anlattı. Okula girince neler duyduğunu Emre'nin ona neler söylediğini falan her şeyi. O andan itibaren bütün gözler Emre'ye döndü. Emre, gerildiğini hissediyordu ama rahat davranmaya çalışıyordu. Yakalanmak istemezdi. Bu sefer Emre'ye sordular, Emre bunları reddetti ve Balım'ın yalan söylediğini ileri sürdü. Balım, buna şaşırılmıştı oysaki bunların hepsini Emre söylemişti. Şimdi niye yalan söylüyordu ki? Balım'ın savunmaya geçmesine fırsat vermeden Sare ve Aren olaya dahil oldu ve kanıtları tek tek sunmaya başladılar. Emre, kanıtları gördükçe ve duydukça olayın fark edildiğini anlıyordu. Çok utanmıştı yaptıklarından dolayı ve yaptığının kötü bir şey olduğunu yeni yeni fark ediyordu. Emre,

kıskandığı için böyle bir Şey yaptığını ve çok pişman olduğunu söyledi ve herkesten özür dileyip oradan ayrıldı.

Artık aralarında Emre diye biri yoktu ve arkadaşlıkları kesin bir Şekilde bitmişti. Balım kendini çok kötü hissediyordu. Boş yere Barış'a bađırmıŐ ve onun kalbini kırmıŐtı. Gidip Barış'tan özür diledi ve kendisini affetmesini istedi. Bir daha böyle bir durum olduğunda da ilk gidip ona soracağını söylemeyi de ihmal etmedi. Barış, Balım'ı affetti ve aralarındaki güven tekrar eski hâline döndü. O günden sonra gruba kimseyi alamayacakları konusunda karar kıldılar ve hayatlarının sonuna kadar çok güzel, güven dolu ve mutlu bir arkadaş grubu olarak yaşamaya devam ettiler.

Buğlem Dilvin MUTLU

Bir Yılbaşı Sorunu

Yılbaşından bir gün önceydi, evde tam bir kargaşa söz konusuydu, neyse ki evde yılbaşının kurtarıcısı Emily vardı. Emily; sarı saçlı, ailenin küçük kıızıydı ve yılbaşını çok severdi. Babasına çekmiş, babası Chris de yılbaşını çok severdi, üstelik önem de verirdi. Her ne kadar yapılı bir insan olsa da Chris, çocuk ruhuna sahipti, evdeki bütün yılbaşı alışverişini üstlenmişti tabii Emily ile beraber.

Karısı Ana'dan alışveriş listesini alıp hemen AVM'ye gittiler. Listenin başından başladılar: yılbaşı ışıkları. Hemen yılbaşı ışıklarının olduğu kısma gidip yaklaşık 10 metre bir led aldılar. Sonra ikinci sırada olan yılbaşı toplarını almaya gittiler, alışverişe devam ederken Emily Noel babayı gördü. Emily, Noel babaya o kadar inanıyordu ki bir gün Kuzey Kutbu'ndaki evini göreceğini sanıyordu. Noel babayı görünce hemen üzerine doğru koştu, babası da onu tutmak isterken olanlar oldu, babası yılbaşı süslerinin üstüne düştü ve AVM'de garip bir sessizlik oluştu. Sonra AVM kasiyeri Amanda, Chris'i kaldırmaya geldi; tabii o sırada Emily çok korktuğu için bir köşede durmuştu. Neyse ki Chris'in bir şeyi yoktu. Emily de oturduğu yerden kucığına alıp kasaya gitti Amanda da aldıklarını kasadan geçirip parasını aldı. Tüm bunlar olurken Peter ve Ana evde olan süslerle evi süsleyip yılbaşı için harika tatlılar yemekler ve yılbaşı kurabiyeleri yapıyorlardı. Peter, her ne kadar yılbaşını saçma bulsa da yemek yapmaya ve annesine yardım etmeye bayılırdı. Chris ve Emily eve geldiklerinde büyük bir şok geçirdiler, ev o kadar güzel süslenmişti. Bahçede sayısız kardan adam, evin etrafına donatılmış yılbaşı ışıkları ve kapıdaki süsler, heykeller harika görünüyordu.

Eve girdiklerinde Emily o kadar sevinçliydi ki ağlayacaktı âdeta. Ana, her zamanki gibi kocasının yanına gidip öpüp hoş geldin, dedi. Peter, o sırada mutfakta kurabiyeleri süslüyordu. Ertesi gün

yılbaşı olduğu için Emily ve babası hemen süslemelere geçtiler, evin içinde her yerini ışıklar ve mumlarla doldurdular. Ana ise o sırada çocukların odasını toplayıp duvarlara yılbaşı çoraplarını asıyordu. Her şey tastamamdı, ta ki o zamana dek, bir şeyi unutmuşlardı: yılbaşı ağacını. Evde bir bağrışma koptu, Emily çok üzölmüştü ve tüm AVM'ler kapanmıştı. Emily ağlayarak odasına gitti ve yılbaşının berbat geçeceğinin söyledi. Babası bu duruma çok üzölmüştü, Emily'yi nasıl teselli edebileceğini düşünüyordu. O gece büyük kuzeni Ginny, Emilylerde kalmıştı ve her genç kızın yapacağı gibi teselli etmeye çalışmıştı onu, ne yazık ki pek işe yaramadı. Aşağıya inip olan biteni eniştesine anlattı, babası daha çok üzölmüştü.

Sabah olmuştu. İşte, o herkesin beklediği güzel gün gelmişti. Yılbaşıydı ama Emily hâlâ üzgündü. Babası onu öyle görmeye dayanamayıp Ana'ya bir öneride bulundu, Ana da bu fikri uygun gördü ve Chris elinde bir balta ile ormana gitti. Ormandan orta boylarda bir çam ağacı kesip eve getirdi ve Emily uyanmadan süslemeye başladı. Emily uyandığında evdeki harika kahvaltı kokusuyla kendinden geçmişti. Aşağıya indiğinde şoke oluştu, harika bir biçimde süslenmiş olan yılbaşı ağacını görünce koşarak babasına sarılmıştı, mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Babası aynı zamanda hediyeleri güzelce paketleyip ağacın altına koymuştu. Emily'nin morali yerine gelmiştim. Artık üzgün olmasını gerektirecek bir sebebi yoktu.

Akşam olmuştu, bütün aile beraber yemek yemek için Ana'nın evinde toplanmışlardı. Emily, herkesi gördüğüne çok sevinmişti; biri dışında, sıska budala kuzeni Mike'ın sinir bozuculukta üstüne yoktur. Geldiği gibi moral bozmaya çalıştı ama neyse ki Peter buna izin vermedi ve Mike'ı çok güzel bir şekilde oradan kovdu. Yemek sona ermişti, Emily ve tüm bir aile hediyelerini vermek için ağacın etrafında toplanmışlardı. Herkes hediyelerine bayılmıştı. Gece yarısına sadece yarım saat kalmıştı,

Mike'ın ablası Ginny de her gencin yaptığı gibi şehir merkezine arkadaşlarıyla gitmişti, yeni yıla arkadaşlarıyla gireceklerdi. Ginny arkadaşlarıyla giderken Emilyler de ailecek süslenip şehir meydanına gitmişlerdi, neredeyse herkesin elinde bir bira vardı. İşte o an gelmişti, herkes elinde içkisiyle şehir meydanındaydı ve geri sayıma başlandı: “3-2-1” ve işte yeni yıla girmişlerdi, etrafta havai fişekler patlamaya başlamıştı, herkes çok mutluydu. Yeni yıla girmişlerdi, evet ama bir eksik vardı. İşte, o eksiği hatırlamışlardı, küçük kuzen Mike kaybolmuştu. Annesi çok endişeliydi, herkes bağırarak Mike'ı arıyordu. O sırada Mike, kenarda duran yılbaşı şekerleri satan adamdan aldığı baston şekeri yemekle meşguldü. Ginny Mike'ı görmüştü, soğukkanlılığıyla gidip Mike'ı kolundan tutmuştu ve bağırmıştı: “Anne, baba buldum onu, artık sakın olur musunuz?” diyerek göz devirdi. Hemen yanına gittiler, annesi bir oh çekti ve Mike bir hafta ceza aldı. Emily'nin hoşuna gitmişti bu durum.

Herkes evine döndüğünde ağacın altında bir kutu duruyordu. Peter: “Bu kimin?” deyince babası: “O, hepimizin.” diyerek cevap verdi ve Peter kutuyu açmaya başladı. Açtığında şoke olmuşlardı çünkü babası Miami'ye 4 bilet olduğunu gördü ve sevinçten havalara uçtu. Ana ve Emily ise hâlâ şokun etkisindeydi, bir süre sonra şokun etkisinden çıkıp Chris'e teşekkür ettiler. Üstelik, yolculuk yarın sabahaydı, hemen valizleri hazırladılar ama Peter biraz acıkmıştı ve pizza sipariş etmek istemişti, annesi de ona katılıp 4 pizza sipariş ettiler.

Pizzalar geldiğinde Ana, cüzdanını çıkarıp parasını ödedi. Chris, pizzaları alıp masaya koydu ve kokladı, kokusu büyüleyiciydi. Emily, pizzadan bir dilim alırken yanlışlıkla düşürdü. Babası bunun sorun olmayacağını, temizlenmesi gerektiğini söyledi. Daha bu sabah öğrendiğini unutmaması gerektiğini söyledi ve pizzaları yedikten sonra yatağa koşturdular. Sabah olduğunda geç kaldıklarını

düşündüler, bu yüzden hemen evden çıktılar ve uçağa bindiler.
Harika bir tatil geçireceklerinden emindiler...

Ege ERGÜL

Yaklaşan Acılar

İzmir'in Çeşme ilçesinde merkezde oturan, hayatın engellerini yenme zaferinin verdiği duyguları dışına yansımış tatlı bir çift yaşıyordu. Önder ve Pınar, lise yıllarından itibaren hayatlarını birbirine âşık bir şekilde geçirdiler. Önder, yüzmekten dolayı gayet fit ve uzun bir fiziğe sahipti; koyu sarı dalgalı saçları vardı. Gözleri aynı toprak kahverengisiydi. Pınar, orta boylarda zayıf, beline kadar gelen kahverengi düz saçlı ve yeşil gözlüydü. İkisi de esnaf çocuğuydu ki dükkânları karşılıklıydı. Her sabah liseye beraber gidip dönerlerdi. Önder, en sonunda Pınar'a olan aşkını Çeşme sahilinin önündeki onca aşk acısı çekmiş, bir sürü evlenme teklifi görmüş ve bir o kadar ilişkiye şahitlik etmiş, yılların verdiği yıpranmışlıkla ortada duran üstünde "Çeşme Belediyesi" yazılı banka oturup açıklamıştı Pınar'a. Onca sene birlikte olmalarının ardından 24 yaşına bastıklarında düğün yapıp evlenmişlerdi.

Gayet güzel giden evliliklerinde bir de bebekleri olacaktı, Pınar hamileydi. Bu haber üzerine çok mutlu olmuşlardı ki şimdiden eşya almaya başlamışlardı. Eğer doğacak bebek kız olursa Ada, erkek olursa Ege olacaktı. Ayrıca, iki ailenin de ilk torunu olacaktı ve bu yüzden beklenen bir bebektir. Pınarın eczanesi vardı, belli bir süre boyunca gençken bir aile dostunun eczanesinde çalışmıştı ve bu da oldukça katkı sağladı ona. Pınar, İzmir'de üniversiteyi tamamlayıp kendi eczanesini açmıştı. Önder balıkçıydı, kayığıyla açılır, balık tutardı. Pınar, sabah uyandığında Önder'i de kaldırıp kahvaltıya çağırırdı. Önder, sabah erken saatlerde kalkmayı hiç sevmezdi fakat hayatındaki en değerli kişi uyandırınca sesini çıkarmadan kalkar, yatağı toplar ve mutfığa geçerdi. Sabah kahvaltıda gün içinde yapacaklarını anlatıp işe giderlerdi. Pınar, hamileliğinin 4. ayına girdiğinde sabah rutinlerinden sonra Önder'le birlikte kadın doğum doktoru Kerem Bey'in yanına giderdi.

Yolda cinsiyetin ne olduğunu konuşurken yanlarına bir elinde kahverengi sarma sepet, içinde nergis, gül, papatya, zambak çiçekleri vardı. Çiçeklerin yan bölümünde toz pembe bir kurdele destesi vardı. Kadının dalgalı kahverengi saçlarını örten kırmızı renkte bir yazma vardı. Kadın, balıketindeydi; kadının üstünde siyah, kısa kollu ucunda delikler olan eskimiş siyah bir tişört vardı. Eşofmanı yeşildi, yanında beyaz çizgiler vardı, bu da siyah bel çantası ile değişik bir hava veriyordu. Ayağında beyaz, üstünde yapay çiçek olan topuklu bir terlik vardı. Kadın, Önder ile Pınarı görüp yanlarına gitmişti, bir anda Pınar'ın elini tutup Roman ağzıyla: "A be güzel kardeşim, uzat elini de bakıvereyim emencik bir falına." Pınar, başta çekinse de gülererek elini uzattı. Kadın, bir iki kere elini hafif çevirerek baktı; baktı ,güldü. Yüzündeki tatlı tebessümle: "Ayyy maşşallah! Ben burda hem yakışıklı bir delikanlı hem güzeller güzeli bir kızçe görüyorum." Kadın, Pınar'ın elini tekrar çevirip baktığında bir anda yüzü düşmüş sararmış bozarmış şekilde bir Pınar'a bir Önder'e baktı. Pınar, bir terslik olduğunu anladı ve kadına sordu: "İyi misiniz? Ne gördünüz?" kadın toparlandı, boğazını temizledi ve: "Yok canım, bir şey görmedim, hadi iyi günler size." deyip hemen uzaklaştı.

Pınar, anlam veremese de Önder ile yoluna devam etti. İkisi de şaşırılmıştı kadının ilk söylediklerine. Yol boyunca konuşmadan doktora gitmeye devam ettiler. Koskoca bir hastanenin 2. katındaki 3. oda Kerem Doktor'un odasıydı. Kapıyı 3 defa tıklatıp girdiler. Doktor Kerem onları görünce gülümsedi ve: "Hoş geldiniz, nasılsınız?" diye sordu. Önder ve Pınar dalgın hâllerinden az da olsa çıkıp gülererek hoş bulduk anlamında kafalarını salladılar, ardından Pınar: "İyiyiz, teşekkürler, siz nasılsınız?" diye sordu. Doktor Kerem gülümseyip karşıda duran sedyeyi gösterdi. Pınar gidip uzandığında çıkmaya başlamış olan karnını açtı. Kerem Bey, elindeki solüsyonu alıp karnına sürdü ve ultrason cihazını karnına yavaşça bastırdı. Doktor : "Hazır mısınız? Görelim bakalım,

cinsiyeti neymiş bebeğimizin.” İkisi de gülüp ekrana baktı. Hem doktor hem Pınar hem de Önder anlam verememiş şekilde baktığında Pınar’ın karnında aslında 2 bebek olduğunu gördüler. Pınar ve Önder birbirine bakarken doktor cinsiyetlerini görmüştü bile. “Hayırlı olsun, hem kız hem erkek bebeğiniz geliyor.” dedi ve ultrason cihazında ultrason fotoğraflarını çıkartıp Pınar’a peçete verdi. Pınar, hemen karnını silip, toparlanıp doktor masasının karşısındaki tekli deri koltuklardan birine oturdu Önder ise Pınar’ın karşısına oturdu. Bir sonraki randevu tarihini belirleyip çıktılar.

Önder ve Pınar hâlâ şok içindelerdi, birbirlerine bakıp gülüyorlardı. Önder: “Ege ve Ada çok güzeller.” deyip ultrason fotoğrafıyla Pınar’a sarıldı ve alnından öptü. Eve geçerken hastanenin yanında olan bebek mağazasına girip kız ve erkek bebek için eşya almaya başladılar. Her şeyden ikişer tane alıyorlardı: iki emzik, iki biberon, iki yeni doğam takımı, iki beşik ve ikiz arabası... Elleri dolu bir şekilde eve gittiler ve bu haberi bütün akraba, eş , dost gibi yakınlarına duyurdular. Çoğu kişiden tebrik mesajı ve aramalar aldılar.

Gel zaman git zaman Pınar 7. ayına girdi. Her zamanki gibi Önder’le vedalaştı ve o eczaneye doğru gitmeye başladı, yolda karnı kasılıp kasılıp duruyordu, başta pek önemsemedi, eczaneye vardığında geçmişti. Birkaç saat çalıştıktan sonra kasılmalar tekrar başladı. Fazla ayakta kaldığı için olduğunu düşündü ve oturdu fakat bu sefer otursa da geçmiyordu, o da kaç dakikada bir olduğuna bakmaya başladı. 5 dakika, 3 dakika, 2 dakika gittikçe aralarındaki süre azalıyordu. Bu acıya daha fazla katlanamayıp Önder’e haber vermesini istedi Fatmagül’den. Fatmagül, yeni başlamıştı yanında çalışmaya, teyzesinin kızıydı Pınar’ın. Fatmagül Önder’i aradı fakat açan olmadı. Pınar için bir ambulans çağırıldı ve hastaneye gitti. O gittikten yaklaşık 5 dakika sonra Pınar’ın annesi ve babası Pınar’ın yanına varmışlardı. Doktor, Pınar’ı muayene ettikten sonra: “Pınar, şu an sakın olmalısın, doğumun yaklaşmış.” dedi ve odadan çıktı.

Hemen hemşireler gelip birkaç serum ve NTS taktılar. ardından ameliyata aldılar. Pınar'ın annesi Ayşe Hanım ve babası Ercüment Bey Önder'i arayıp bir şekilde ulaşım durumu anlattılar. Önder, 10 dakika içinde hastaneye gelmişti; yüzündeki korku anlatılamazdı, tır tır titriyordu. Ameliyathane kapısında duran akrabalar Önder'i görüp oturtular koltuğa. Hemen hemen iki buçuk saat sonrasında Ege ve Ada doğmuştu. Ama prematüre oldukları için gösterilmeden bebek yoğun bakımına alındılar. İkisi de çok küçük ve cılızdı, ağlama sesi yoktu. İkisi de sessizlik içinde doğmuştu. Pınar, sedyeyle beraber çıkartıldı ve odaya götürüldü. Anesteziden uyandığında çok şiddetli ağrısı olmaya başladı. Bebeklerden hâlâ ses veya haber yoktu. Önder, Pınar'ın yanında destek olmak için başını yaslamış elini tutuyordu. Odaya Doktor Kerem girdi. Suratı sararmıştı, o kahverengi gözleri hüzünle bakıyordu bu çifte. Önder ve Pınar anlamıştı bir şeylerin ters olduğunu. Doktor, tüm cesaretini toplayıp: “Maalesef bebekler ölü doğdu, elimizden geleni yaptık.” dedi. Pınar donup kalmıştı, hareket etmedi, konuşmadı, bağırmadı, gözyaşı bile dökmedi. Bütün acılarını içinden yaşıyordu, içi âdeta savaş alanı gibiydi, canı çok yanıyordu ama bunu belli edemiyordu. Kendi canından, kanından olan yavrularını o kadar bekleyişten sonra kaybetmişti. Önder ise tam tersi olarak ağlamaya başladı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, onun da yangını büyüktü çünkü evlatlarını kaybetmişti.

Hastaneden çıkmalarından 7 gün sonra evdeki her şey değişmişti bebek eşyaları başkalarına verilmişti. Sanki giden sadece bebek eşyaları değil; evdeki mutluluk, huzur o sıcak yuva hissiyatı eksikti. Pınar, beline kadar uzanan o kahverengi saçlarını çene hizasında ketirmişti. Önder, biraz daha iyi gibiydi; ikisi de 7 günde çok fazla çökmüşlerdi. İkisi de işlerinden izinlerini kullanıyordu. Ayşe Hanım ve Ercüment Bey ise İzmir'e Ayşe Hanım'ın kardeşinin yanına gitmek için yola çıkacaklardı . Ayşe Hanım'ın içine sinmese de onlarda kafa dağıtmak istiyordu. Yola çıkmadan önce Pınar'ı

aradılar: “Canım kızım, biz teyzenlerin yanına gidiyoruz; ben gitmeyi istemiyorum ama baban tutturdu. Bir şey olup biterse haber et.” dedi. Pınar. “Tabii anneciğim, siz de gidin kafanızı dağıtın, olur mu öyle şey? Teyzemlere selam söyleyin.” dedi buruk bir sesle. Hâlâ canı yanıyordu ve bu her hâlimden belliydi. Tam telefonu kapatırken annesinin içinde bir rahatsızlık oluştu son olarak: “Canım kızım, seni çok seviyoruz; sakın unutma.” dedi ve kapattı. Pınar, içinden geldiği için öyle söylediğini düşünmüş olacak ki küçük bir tebessüm ardından Önder’le film izlemeye başladılar. Pınar kafasını Önder’in omzuna koymuş, sarılarak film izliyorlardı.

Yaklaşık iki saat sonra Pınar’ın telefonu çaldı arayan teyzesiydi: “Pınar, acil İzmir’e gelmeniz gerekiyor.” dedi. Pınar, bir durdu; sonra: “Neden teyze, kötü bir durum mu var?” dedi, teyzesi telefonu Önder’e vermesini söyledi. Önder telefonu alıp konuşmaya başladığında Ayşe Hanım’ın ve Ercüment Bey’in kaza yaptığını öğrendi. Pınar’a hiç bir şey söylemeden öncelikle alması gerekenleri aldı ve ardından Pınar’a:” Anneler kaza yapmışlar, onların yanına gitmemiz gerekiyor.” diyerek hazırlandılar ve hemen yola çıktılar. Pınar, bütün yol boyunca ağladı hıçkırarak, hayatta en sevdiği kişileri kaybediyordu; önce evlatları, sonra ailesi. Anne ve babasına bir şey olacak diye aklını yedi.

En sonunda hastaneye vardıklarında hemen yukarı çıktılar. Anne ve babası ameliyattaydı. Kazada Ercüment Bey kullanıyormuş arabayı, kendi şeridinden hız sınırında gidiyormuş ama maalesef bir trafik canavarı hem şerit ihlali hem aşırı hız ve hem de telefonla ilgileniyormuş. Trafik canavarı denilen kişi de daha yeni reşit olmuş 18 yaşında genç bir liseliydi. Liseli çocuk telefona bakarken Ercüment beyin önüne kırıyor arabayı Ercüment Bey ona vurmamak için direksiyonu kırıyor fakat bu refüjden aşağı yuvarlanıyorlar. Pınar ve Önder kazayı dinlerken ameliyathaneye sürekli kan gidip geliyor bir sürü hemşire ve doktor koşuşturuyordu. Böyle geçen 5 saatin sonunda içerden cerrah çıktı herkes yanına gidip durumu

sordu. Cerrah, yavaşça kafasındaki boneyi çıkartıp sakallarıyla oynamaya başladı; en sonunda: “Erkek hastamızı kaybettik, başınız sağ olsun. Kadın hastamız şu an çok kritik bir durumda, her an her şey olabilir, yoğun bakımda kalması gerekiyor.” dedi ve gitti.

Pınar, yine aynı acıyı yaşıyordu; bir an olsun tepki vermedi, yine bütün acısını yangınına içine attı. Bir anda ayak bağı özlp yavaşça yere oturdu, dizlerini karnına çekti ve elleriyle kulaklarını kapattı. Kendi kendine bunlardan kaçtığını düşünüyordu, içinden sürekli “Hayır, olmaz, gidemezler!” deyiş duruyordu nder, Pınar’ın yanına oturup sarıldı, ordaki herkes şok içindeydi. Teyzesi, eniştesi, kuzenleri, amcaları ve tabii ki de inkâr vakti yaklaşıyordu. Amcası kazayı yapan çocuğu bulmak için sürekli telefonundan birileriyle konuşuyordu, bu acıyı intikama döndürmek üzereydi.

Gece olmuştu; Pınar, yoğun bakım camından sürekli annesini izleyip durdu. Yaklaşık iki gün boyunca yemek yemeden uykusuz bir şekilde nöbet tutuyordu başında. nder, zorla da olsa yemesi için bir şeyler veriyordu. nder, sessizliğini korumuştu; tek odak noktası Pınar’dı çünkü onun için kendi canını verirdi. 3. günün başına doğru annesinin başındaki cihazlar alarm vermeye başladı. Hemşireler ve doktorlar hemen müdahale ettiler. Pınar ağlamaya başladı, kalp ritimi azalıyordu ve en son kalbi durdu. O cihazdan çıkan ses sadece üyesine bir ses değildi, acının en yakan hâllerinden biriydi, canın yavaş yavaş gidişinin sesiydi. Doktorlar, şok cihazıyla çok kez deneseler de maalesef o cihazın sesi durmadı; en sonunda Ayşe hanımın da gitme zamanı gelmişti. Pınar kabul etmiyordu ya da etmek istemiyordu. Bir anda Pınar’ın kulakları çınlamaya başladı. şiddetli baş ağrısıyla beraber gözleri kapandı ve olduğu yerde bayılıp kaldı.

Bu sefer asıl korku nder için başlıyordu önderin anne ve babası iki sene önce vefat etmişti; tek ailesi Pınar’dı, onsz yapamazdı. Tek hamlede kucağına alıp sedyeye yatırdı ve odaya getirdi. Koluna bağlanan serum yukarısında bulunan askılığa

asılıydı. Pınar uyanmıştı ama hâlâ şiddetli baş ağrısı devam ediyordu. Önder, korktuğu için doktorun test yapmasını istedi ki korktuğu başına geldi. Tahlildeki bazı değerler sıkıntılı çıktı, doktor emin olmak için tomografi çekirtti. Pınar'ın beyninde tümör vardı... Doktor, çıkan sonuçlardan sonra Önder'i çağırdı. Doktor: "Önder Bey, öncelikle şöyle söyleyeyim, çıkan tahlillerde ciddi bir sorun var." Önder, afallamış bir şekilde doktora baktı, doktor devam etti: "Maalesef Pınar Hanım'ın beyninde tümör var, kötü huylu olarak gözüküyor tahlillerde ve onu ameliyatla almamız gerekiyor ve bunun için de sizden imza istiyoruz." Önder, gerçekten yıkılmıştı anlam veremedi, belli bir süre boyunca hiçbir cevap vermeden odadan çıkıp Pınar'ın yanına gitti.

Pınar uyuyordu, yanındaki koltuğa geçip onu izlerken ağlamaya başladı. Pınar'ın değeri Önder için çok ayrıydı, hem annesi hem babası hem kardeşi yeri geldiği zaman da arkadaşlık yapmıştı. Neredeyse bütün eksikliklerini unutturmaya çalışmıştı ki başarılı oldu. Önder ağlarken uyuyakaldı, yaklaşık 40 dakika sonra uyandığında Pınar'ın boş boş duvarı izlediğini gördü. Onun bu hâlini görmek, onun canını daha da yakıyordu. Kısa süre önce yaşadıkları acının etkisiyle şimdi bir de ailesi gidince boşluğa düşmüş durumdaydı. İkisinin de tek ailesi birbirleriydi. Önder, ameliyatı kabul etti; kendi kafasında, o iyi olsun yeter olarak düşünüyordu. Sıra, bunu Pınar'a açıklamaktaydı. O da böyle konularda iyi değildi. Bir anda: "Pınarcığım, hayatım hani sana test yaptırдық ya, sonuçları geldi canım ama küçük bir operasyona girmen gerekiyor." Pınar, yüzüne baktı ve hiç sesini çıkarmadı, duvarı izlemeye devam etti. "Pınar, beyninde tümöre var ve alınması gerekiyor." dedi Önder. Pınar, Önder'in yüzüne baktı: "2 evladımı kaybetmişim, annem yok, babam yok, bir sen varsın, sensin benim ailem, bundan sonra hiçbir şeyi düşünmüyorum, ölsem gram üzülmem." dedi. "Ne ameliyatıysa yapılınsın bitsin." dedi ardından. Önder, daha fazla üstüne gitmeyip ameliyat için bilgi almaya gitti. İçinden: "İyi geçer, sıkıntısız

atlatırız.” diye kendini rahatlatmaya çalışırken doktor da: “Gayet güzel geçer, sıkıntılı durum olacağını sanmıyorum.” dedi. Ameliyat günü gelmişti, Pınar’ı odadan alıp yavaş yavaş götürüyorlardı. Önder, en son yere kadar elini tuttu, asla bırakmadı. Ameliyat başlamadan önce son kez öptü Pınar’ı kokladı, sarıldı ve beklemeye başladı. Dört saat boyunca kapıda aralıksız bekledi. Sonra bir anda bir hemşire içerden koşarak çıktı ve elinde kan tüpüyle döndü. Önder hafif işkillenmişti ama kötüyü aklına getirmede. Bu sefer birden fazla hemşire koşturmaya başladı hayati tehlikesi artmıştı Pınar’ın. En son doktor çıktı yüzü hayal kırıklığı, utanmışlık çok garip bi ifade almıştı. Önder anladı, oturdu koltuğa: “Sen bana yalan söyledin, hani benim karım içerden sağ salim çıkacaktı doktor? Sen benim ailemi, son varlığı yok ettin.” dedi bağırarak.

Artık, içi içine sığmıyordu. Sedyede üstünde beyaz örtü olan Pınar çıktı içerden, yüzündeki soğukluk dudaklarının kenarlarındaki morluk her şeyi anlatıyordu. Önder’in ailesi kalmamıştı artık, kendinden çok sevdiği Pınar kendi kararı yüzünden ölmüştü. Kendini suçlayıp duracak hayatı boyunca. Onun kötülüğü için değil, iyiliği için yaptı ama bunu kendine asla söyleyemedi. Artık ne hayalindeki tablo gerçektir ne de Pınar’dan hoşlanmaya başladığı zamandan itibaren çocuklarını ve karısını hayal ediyordu ama o tablo Ege, Ada ve Pınarsız olarak kaldı. Tablo, sadece acılar içinde kıvranan Önder’i anlatıyordu.

Eylül KARAGÖZ

Korkunç İvan

Kasvetli bir kasım sabahıydı. Havanın kuru ve soğuk oluşu bile insandaki pozitif duyguları almaya yetiyordu. İvan, geniş ve gösterişli yatağından sarhoşçasına kalkıp her zamanki gibi yüzünü yıkamaya gitti. Artık, aynalardan nefret eder olmuştu. Ona neden Korkunç İvan dediklerini yaşlandıkça daha iyi anlıyordu. Yemeğe inmeden önce üstüne genelde resmi işlerde giydiği gösterişsiz siyah paltosunu giydi. Yemeğe inerken bir yandan da Livonya'daki muharebeyi kaybettiklerine oğlunun nasıl tepki vereceğini düşünüyordu. Zaten son baloda Ivanovna'ya sırf elbisesinin açık olması yüzünden saldırmaması, oğlu ile arasını iyice bozmuştu. İvan, bunu fazla alkol aldığından mı yoksa oğluna beslediği kinden dolayı mı yaptığını bilmiyordu. Kafasında düşünceler ile aşağı kata indi, her zaman oturduğu altın ve elmas süslemeli sandalyesine oturdu. İvan oğlunun yüzüne baktığında ne kadar sinirli olduğunu anlayabiliyordu.

Son dönemde çok toprak kaybetmişlerdi. İvan, oğluna bir türlü katılmıyordu. Oğluna göre toprakları kaybetmelerindeki en büyük sebep babasının bildiğini okumasıydı. Bir yandan haklıydı da. İvan artık kimseyi dinlemiyordu. Sanki kendisini dış dünyaya kapatmış, sadece aklından geçenleri okuyordu. Bu durum da oğluna olan kin ve nefretini iyice arttırmıştı. İvan, yemekten sonra genelde kafa dinlemek için gittiği oturma odasına yöneldi. Şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu. Savaş yaklaşıyordu ve nasıl bir strateji izlemesi gerektiğini kestiremiyordu. O sırada içeriye oğlu İvonviç girdi. Babasına aldırış etmeden kitaplıktaki raflara göz gezdirmeye başladı. Ama onun da niyeti belliydi. Babası ile savaş konusu hakkında konuşmak istiyordu. Daha fazla bekleyemeyip konuyu açan İvan oğluna: "Geçenki muharebeyi unutamam gitsin. Bundan sonra üzerine düşünmemiz gereken bir savunma var." dedi. Oğlu İvonviç sanki babasının bu konuyu açacağını bilirmişçesine: "Bana

ne bundan! Her şeyi eline yüzüne bulaştırdın. Bir de geçenki muharebeyi unutmamı istiyorsun. Senin bu kendi kafana göre aldığıın tavırlar devletimizi yıkılma eşiğine getirdi. Hâlâ utanmadan ne yapmamız gerektiğini soruyorsun! " dedi. İvan, bu saygısız sözleri oğlunun sadakatsizliği olarak yorumladı. İvonviç, susmak bilmiyordu. Sanki bütün ömür bu anı beklermişçesine babasına söyleniyordu. İvan'ın gözü dönmüştü. Sinir krizi geçiriyordu. Bakışlarını masaya çevirdiğinde gözüne ilk çarpan şey siyah, altın işlemeli asası oldu. Hiç düşünmeden asasını kavrayıp oğlunun şakağına indirdi. İvonviç, baygın bir şekilde yere yığıldı. İvan şoke

olmuştu. Hemen oğlunu kollarına alıp öpmeye ve bağırımaya başladı: "Kahrolayım. Oğlumu öldürdüm. Oğlumu öldürdüm! " Ancak oğlu o an ölmemişti, ciddi bir baygınlık geçiriyordu. İvonviç, baygınlıktan ayılıp yanındaki babasının kahrolmuş yüzüne bakarak: " Sadık bir oğul ve sade bir kul olarak ölüyorum. " dedi.

İvonviç, bu saldırıdan kısa bir süre sonra hayatını kaybetti. İvan, oğlunun ölmesini bir türlü kabullenemiyordu. İvonviç, ilk eşi Anastasya'nın çocuğuydu. Anastasya, İvan'ı sakinleştirebilen tek insandı. Oğlunun ölümünden sonra bunalıma giren İvan, geri kalan hayatını zevk ve sefa âlemleri ile geçirmeye çalıştı.

Mehmet Faik YILDIRIM

Hayvanlar da Canlıdır

Küçük kasabada, soğuk kış günleri gri bulutlarla kaplı ve rüzgârın sert estiği günlerdi. Ayşe, kendi içinde taşıdığı sıcaklığı, hayvanlara olan derin sevgisiyle birleştirmişti. Onun kalbindeki bu sevgi, kasabanın dört bir yanına yayılmış, bir grup sıcakkanlı arkadaşın da yüreklerini dokunmuştu.

Bir gün, Ayşe ve arkadaşları, sokaktaki hasta hayvanlar için bir barınak kurmaya karar verdiler. Minik Dost, Serçe, Tavşan ve diğer arkadaşlar, soğuk ve kimsesiz sokaklarda yaşayan dostlarını düşündüler. Onlara büyük bir barınak lazımdı çünkü çok fazla evsiz hayvan vardı. Bu düşünce, onları kasabanın dışında eski mi eski bir ahırı yeniden düzenlemeye itti. Kışın soğukluğuna ve rüzgârına rağmen, Ayşe ve arkadaşları el birliğiyle çalıştılar, bazı zamanlar kasaba halkından da destek aldılar. Ahır, sadece çatısız duvarlardan ibaret değil; aynı zamanda içinde sıcacık yuvalar, yumuşak yataklar ve sevimli köşelerle dolup taşı ve içinde bol bol sevgi vardı ahırın. Bu barınak, hasta ve kimsesiz hayvanlar için bir tür cennet olmuştu. Ayşe ve arkadaşları hayvanlar mutlu oldukça daha çok mutlu oluyorlardı.

Ayşe, kasabanın veterinerinden yardım alarak arkadaşlarına hayvanlara nasıl bakılacağını öğretti. Veteriner, onlara sevgi dolu bakımın yanı sıra, hayvanların sağlığını nasıl gözleyeceklerini de öğretti. Arkadaşları, her bir hasta hayvanın özel ihtiyaçlarına duyarlı bir şekilde yaklaştılar. Barınağın ilk sakinleri, soğuktan ürperen minik bir köpek ve bir kuştı. Ayşe ve arkadaşları, onları sevgiyle sararak yavaş yavaş iyileştirdiler. Bu, onların yüreklerinde umutla dolan bir başlangıçtı

Kasabanın halkı ve sosyal medya kitlesi, Ayşe'nin ve arkadaşlarının bu güzel girişimini takdir etti. Yardımsever kasaba halkı, onlara hasta hayvanları iyileştirmeleri için gerekli malzemeleri sağlamakta yardımcı oldular; sadece maddi değil, manevi olarak da yardımcı oluyorlardı. Bu, kasabanın dayanışma ve sevgi dolu

atmosferinin bir yansımasıydı. Bu kasaba, sanki cennetten bir görüntüydü.

Kışın soğuk günleri dışarıda hava eksi derecelerdeydi ama Ayşe ve arkadaşlarını yüreği sımsıcaktı. Hayvanlara bir bebeğe nasıl bakıyorlarsa öyle bakıyorlardı, Ayşe'nin evi ve barınak, sevgi ve iyilikle dolup taştı. Her bir hasta hayvanın iyileşmesi, Ayşe ve arkadaşlarının yüreklerini sıcacık hissettiriyordu. Bu süreçte yaşanan her bir an, duyguların yoğun olduğu, sevginin ve umudun karşılıklı olarak paylaşıldığı bir kış masalına dönüşmüştü. Ayşe'nin sadece hayvanlara değil çevresine de yararı olmuştu. Çünkü bunları yaparken çevresini de bilinçlendiriyordu. Afiş ve benzeri şeyler hazırlayıp insanlara dağıttılar, çeşitli yazarlar ile iletişim kurup gazeteciler sayesinde gazeteye geçerek adlarını tüm ülkeye duyurdular. Çeşitli ödüller ile ödüllendirildiler ve şu an teknoloji aracılığıyla ders vermektedirler, kasabanın adı gerçek adıyla değil, sevgi kasabası adıyla anılmaktadır.

Murat GÜREL

Eve Dönüş

Saat gece on ikiyi geçmişti, etraf karla kaplıydı ve esen hafif rüzgâr, kısa, sarı saçlarını dalgalandırıyor. İki tarafındaki sönük ışıklı evlerin bacalarından çıkan dumanın kokusu üstüne işlemişti. Rengi griye çalan gözleriyle etrafa bakındı... Mükemmel. Mükemmel zamanlama, gerçekten ama gerçekten harika bir hafızası olduğundan kaybolmayı resmen başarmıştı! ”Yeni yılın ilk gününe başlamanın ne de güzel bir yolu!” diye aklından geçirmese olmazdı tabii. Yürüdüğü kaldırımın kenarına oturdu, sırt çantasını omuzlarından atarak içine bakınmaya başladı. Yeni haber!

Telefonunu evde unutmuştu, unuttuğunu hatırladığından değildi de varsayımdı sadece, ne de olsa yaşamadığı şey değildi. Eve döndüğünde yanına almak için bıraktığı yerde bulacaktı yine. O an yanında biri olsa iddiasına bile girerdi ama zaten o an yanında biri olsa böyle bir iddiaya girme fırsatı doğmaz çünkü doğal olarak kaybolmazdı. Taşınalı iki hafta ya olmuştur ya olmamıştır ki hiç fark etmez kendi mahallesinden dışarı adımını bile atmadığından etrafı pek tanıdığı söylenemezdi. Kendi evinin bacası var mıydı acaba? Gerçekten hiç emin değildi ama bu konuda endişelenmesi gereken şey, evinin bacası olup olmadığı değildi... Peki, evinde tavan arası var mıydı acaba? “Tamam, artık toparlamalı.” dedi en sonunda kendine, böyle giderse “Evimin altında yatır var mıdır acaba?”ya kadar giderdi bu konu, atlaya zıplaya. Merak ettiğiinden de değil ya, hani evin eksik-fazla özelliklerini düşünürken bir şekilde konu gelirdi oraya, alakasız da olsa aklına gelirdi işte ki bunu düşünebildiğine göre gelmişti de.

Şimdi eve nasıl geri döneceğini düşünmeliydi yani evini sonsuza kadar kaybedemezdi herhalde, zaten kelime olarak da düzgün durmuyordu. Biraz da kendine olan kızgınlığıyla hışımla yerinden kalktı, kalktı da evi nasıl bulacağını düşünmeden kalktı. Neyse, bir yolunu bulana kadar ayakta beklerdi, ayakta durmayı severdi zaten.

Şimdilik önünde iki seçenek var gibiydi veya iki buçuk seçenek sayılabılırdi belki ama seçeneklerin çoğu kafasında yanıp sönüyordu. Bazı seçeneklerin üstünden tekrar geçmesi gerekiyordu çünkü önceden düşündüğü sonradan mantıksız, sonra tekrar mantıklı, sonra tekrar mantıksız oluyordu ve bu durumu ortaya yeni bir seçenek ortaya çıkardı. Yani, aralarından en mantıksızı olabiliirdi ama seçenek seçenektir, seçip seçmemek tamamen sana kalmış. Gerçi bu açıdan bakarsak önceden “mantıksız” diye ışığını söndürdüğü diğer seçenekleri de tekrar gözden geçirmeliydi. “karmaşık konular” diye düşündü ama değildi. “Aslında kolay bir konu.” dedi ve düşündüğü şeyin yine ve yine asıl düşünmesi gereken konudan farklı olduğunu fark etti.

Düşünmesi gereken, eve nasıl gideceğiydi ama o ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Asıl amacı, eve nasıl gideceğini düşünmekti ki bunu başından belirlemişti ama o bu karanlıkta evi bulmaya çalışmanın ne kadar mantıklı olduğunu sorgulamaya başlayıp sabaha saatler olmasına rağmen, sabah mı arasam derdine düşmüştü ki yine kendisi için dışarda beklemek sıkıntı olmazdı. Belki de ilk başta yaptığı seçimi gözden geçirmeliydi, iki olasılığın da kendi çapında akla yatan ve yatmayan yönleri vardı. Düşünmek için zamanı da yok değildi ama ne istediğine karar vermeliydi. Evet, karmaşık olan konusu değil, kendi kafasıydı, kendi kafasının her zamanki hâlleri, konuyu uzattıkça uzatır; en sonunda hiçbir şey yapamaz.

Bazen de düşünmeden yaptığı şeyler olur yürümek gibi. Hani ayakta duruyorduk, bekliyorduk? Basbayağı yürüyordu ve belki de daha çok kaybolmuştu, yine düşünmeden yürüdüğünü fark etti durdu. Daha önceden sırtına geri atmayı unuttuğu sırt çantasını tekrar sırtına attı, etrafına bakındı. Yeni haber! Evinin bir bacası vardı, belli ki pek düşünmeyi sevmeyen ayakları bilinçaltıyla birlikte sandığından daha iyi çalışıyordu. Daha az önce sırtına attığı çantayı geri çıkarmak zorunda kaldı. Anahtarlarını buldu kapıyı açtı, giremediği iddiayı kazandığını görmenin sevinciyle gözleri kamaştı.

Melek ERBAŞ

Doğru Karar

Küçük bir kasabada bir aile yaşırdı. Bu aile çok fakir bir aile idi. Geçinimlerini zar zor sağlıyorlardı. Anne, baba, kız çocuk ve erkek çocuktan oluşan dört kişilik bir aileydi. Babaları Ahmet Bey, bu küçük kasabada olan kömür ocağında çalışırdı. Anneleri Fatma Hanım, ev hanımı olarak çalışırdı. Erkek çocukları ismi Osman, 10 yaşında idi. Saçı ve gözleri siyah, esmer bir çocuktur. Meraklı ve neşeli bir kişiliği vardı. Kız çocuğun ismi ise Feride idi. 12 yaşındaydı. Gözleri mavi, saçları kıvılcık ve beyaz tenliydi. Tatlı ve eğlenceli bir kişiliği vardı. Yürüme engelli olan Feride, küçükken geçirdiği trafik kazasından dolayı yürüyemez hâle gelmişti.

Ahmet Bey, her zamanki gibi sabah işe gitmek için yola koyuldu. Kömür ocağına gittiğinde hemen çalışmaya başladı. Mola saati olduğu için dinlenmeye dışarı çıktı. Tam bu sırada kızının doktoru aradı. “Eğer kızınız kısa bir zamanda ameliyat olmazsa ömür boyu yürüyemeyebilir.” dedi. Ahmet Bey, bunu duyunca çok üzüldü ve kara kara düşünmeye başladı. Sonra bir adam Ahmet Bey’i görünce yanına gitti. Ahmet Bey,

-Pardon siz kimsiniz acaba, diye sordu.

-Merhaba benim adım Yusuf, dedi.

-Benim adım da Ahmet. Tanıştığımıza memnun oldum. Bir şey mi diyecektiniz, diye sordu Ahmet.

-Sizin bu hâlinizi görünce merak ettim. Eğer bir şey olduysa bana anlatabilirsiniz, dedi Yusuf.

Ahmet Bey, başından geçenleri anlattı. Yusuf Bey de buna üzüldü ve Ahmet Bey’e bir teklif sundu. Teklif, yasa dışı bir teklif olduğu için düşünmek için zaman istedi. Kara kara düşündü. Eğer kabul edersem hem maddi durumumuz düzelir hem de kızım ameliyat olabilecek ama bu işi yaparsam hem yakalanıp başım belaya girebilir hem de hak etmediğimiz parayı kazanmış olacağız diye, düşündü. Akşam evdeyken Yusuf Bey tekrar aradı. Ahmet Bey, odadan uzaklaşıp başka bir odaya

geçip telefonu açtı. Oğlu Osman, babasının bir şeyler karıştırdığını anladı ve babasını takip edip dinledi. Dinleyince neler olduğunu anladı. Gidip annesine anlattı. Annesi gidip Ahmet Bey ile konuştu. Ahmet Bey olayı tekrardan Fatma Hanım'a anlattı ve çok zor durumda kaldığını söyledi. Fatma Hanım:

-Böyle bir teklifi kabul edemeyiz başımız belaya girer, dedi.

-O zaman kızımız nasıl iyileşecek, dedi Ahmet Bey.

-Gerekirse ben de çalışırım ya da tanıdığımızdan borç alırız, dedi

Fatma Hanım.

Biraz daha düşündükten sonra teklifi reddetme kararı aldılar. Ahmet Bey Yusuf Bey'i arayıp teklifi reddettiğini söyledi.

Ertesi gün Yusuf Bey ve Ahmet Bey tekrar buluştular.

Yusuf Bey:

-Aslında ben sizi denemek için bu teklifi sunmuştum, dedi.

-Nasıl yani, diye sordu Ahmet Bey.

-Yani, ben aslında zengin bir iş adamıyım ve sizi görünce yardım etmek istedim ama öncesinde sizi denedim, durumunuz nasıl olursa olsun böyle bir işe girip girmeyeceğinize baktım ve beklediğim kararı verdin, yani reddettin. Bu yüzden hem kızının ameliyatı için belli bir para yardımı yapmak istedim hem de sana çalışabileceğin daha güzel bir iş vermek istedim, dedi Yusuf Bey.

Ahmet Bey şaşkın bir şekilde:

-Şu an o kadar çok sevindim ki anlatamam. Size çok teşekkür ederim, dedi.

-Yani kabul ettiniz mi, diye sordu Yusuf Bey.

-Tabii kabul ettim, dedi Ahmet Bey.

Böylece aile, bu zor durumdan kurtulmuş oldu.

Azra BABİR

Eski Dostlar

Selin; güzel gözleri, elma yanakları olan genç bir kızdır. Esmer bir tene, uzun bir boya sahiptir. Sosyal, nazik, sevecen bir o kadar da sinirlidir. Sinirli olduğuna bakmayın onun siniri sadece çevresindeki kişilere zarar geldiği zaman ortaya çıkar. Son bir yılının neredeyse her günü stresle ve yorucu bir maratonla geçmişti. Strese dair her şeyini 18 Haziran'da geride bırakmış olan Selin, bütün yazını ailesiyle ve arkadaşlarıyla vakit geçirerek, kendine zaman ayırarak ve kitap okuyarak geçirmişti. En büyük hayali olan Boğaziçi Üniversitesinin Psikoloji bölümünü kazanmıştı.

İçindeki heyecan dinmek bilmiyordu ve sonunda beklenen o gün gelmişti. İlk ders başladı ve notlarını aldı. Günün nasıl bittiğine şaşır kalmıştı. Zaten, zaman dediğimiz kavram sessiz bir testere değil midir? Farklı bir deneyimdi onun için, ilk defa ailesinden ayrı bir şehirde ve farklı bir ortamda bulunuyordu, ilk gece zorlanacaktı belli ki. Sabah oldu ve içinden dört yılını geçireceği monoton bir şekilde ilerleyecek olan hayatının birinci gününe başladığını geçirdi. Yemekhaneye gidip karnını doyurdu ve yurttan kampüse doğru yola çıktı. Yurtla kampüs birbirine o kadar da uzak değildi toptasak on dakika anca sürerdi. Saatine baktı ve daha dersin başlamasına bir saat olduğunun farkına vardı ama onun için sorun değildi. Belki de onun gibi erkenden gelen kişilerle sosyal yönünü konuşturup arkadaş edinebilirdi.

Sınıfa girdi ve tahmin ettiği gibi çok kalabalık olmasa da gelen kişiler vardı. Ancak içlerinden bir kız gözüne çok tanıdık gelmişti. Kumral saçları ela, gözleri dikkatini çekmişti belli ki. Dışarıdan güneş gibi parlıyordu. Bu kız ona 5 yıl öncesi babasının işi nedeniyle canından çok sevip kardeşi gibi gördüğü İpek'i anımsatmıştı. Mazilere daldı ve gözünden bir damla gözyaşı akıttı. Kendini toparlayıp o kızın yanına gitmeye karar verdi. O gelene kadar kız, telefonuna dalıp gitmişti sanki. Selin'in yanına geldiğini görünce telefonu sıraya bıraktı ve tebessüm

etti. Biraz utangaç ve sakin bir yapısı vardı anlaşılın. Selin, merhaba dedikten sonra isim sorma faslına gelmişlerdi. Ama kızda bir gariplik vardı, uzaklara dalmış gibi gözüküyordu. Selin, tekrar kızın ismini sorunca kızın isminin Umay olduğunu öğrenmişti. Aslında Selin, çok da emindi o arkadaşı olduğundan. Yüzü, konuşması ve tavırları hepsi aynıydı. Selin, tam bir şey soracakken öğretmenin sınıfa geldiğinin farkına varmışlardı.

Günler böyle ilerledi. Gün geçtikçe daha da yakın olmuşlardı. Vizeler bitmiş ve tatil zamanı gelmişti. Herkes ailesiyle vakit geçirecekti. Bir hafta boyunca sürekli mesajlaşmışlardı. Ansızın telefonuna bir mesaj geldi. Mesajda, “Merhaba Umay ben, ortaokuldaki Bahar, telefonum sıfırlanmıştı ve numaranı kaybetmiştim, kampüste seni gördüm ve aynı kampüste olduğumuzu fark ettim. İsmi değiştirmişsin ama neyse ki hiç değişmemişsin. Bana geri dönüş yapmanı bekliyorum.” yazıyordu. Umay, vakit kaybetmeden aradı; konuştular.

Konu, eski zamanlara geldi ve ismini neden değiştirdiğini, aslında Selin’in yıllar öncesindeki arkadaşı olduğunu öğrendi. Umay, ilk başta şaşırmişti. Evet, onu arkadaşına çok benzetmişti ama üstünden uzun zaman geçmişti ve onun olabileceğine imkân vermemişti. Bunu hemen Selin’e yazmaya karar verdi. Mesajının üstünden günler geçti ama hâlâ yanıt alamamıştı. Tatile gitmiştir belki, diye düşündüğü için çok fazla üstelemedi.

Tatil bitmişti ve okul kaldığı yerden devam ediyordu. Ama Selin hâlâ gelmemişti. Artık şüphelenmeye başladı ve idari işlerin yanına gidip bilgi almaya karar verdi. Selin’in kanser olduğunu ve bu yüzden eğitimine ara verdiğini öğrendi. Hemen hastane bilgilerini alıp ilk uçakla Özel Antalya Yaşam Hastanesine doğru yol aldı. Hastaneden içeri girince vezneye sorup hangi katta olduğunu öğrendi. Ardından hızlıca asansöre bindi ve Selin’in ailesi olduğunu düşündüğü kişilerin yanına gitti. Uzun boylu, orta yaşlı gibi görünen bir kadının yanına yaklaştı. Kadın, üzüntüden yıkılmış hâlde olmasına rağmen zar zor tebessüm

etmeye çalışmıştı. Ardından Umay: “Sanıyorum ki siz Selin’in annesiniz değil mi?” diye sordu. Kadın: “Evet, siz kimdiniz evladım?” diye sordu. Umay, Selin’in yıllardır arkadaşı olan İpek’in aslında kendisi olduğunu söyledi. Kadın hatırlamıştı sanki. Ama kadının anlamlandıramadığı şeyler vardı, bu da isminin farklı olmasıydı. İpek’in annesi ölünce onun adını taşımak sırtına ağır bir sorumluluk yüklemişti. Ona her seslenildiğinde annesini hatırlıyordu. Kadın, ona sarıldı ve omzunda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ameliyata girdikten sonra saatler geçmesine rağmen hâlâ uyanmadığını ve doktorların da ümitli olmadıklarını söylemişlerdi. Umay, her gün Selin’in yanında kalıyordu; ona umutla bakıp ümidini hep diri tutmaya çalışıyordu. Annesinin onu bıraktığı gibi gitmesini istemiyordu. Zaten, uzun zaman sonra bulmuşlardı birbirlerini; şimdi onu bırakmamalıydı. Ertesi gün Selin’in doğum günüydü ve Selin tam da o gün uyanacaktı, buna gönülden inanıyordu ve o gün geldi.

Doktorlar pek umut verici konuşmuyorlardı ama Selin güçlü bir kızdı ve bunu atlatacaktı. Sabah kalkınca Umay’ın ilk işi, pastaneye gidip Selin’in en sevdiği çilekli pastadan almaktır. İşlerini halletti. Elinde bir pasta ve papatya buketiyle beraber Selin’in odasına doğru yürümeye başladı. Selin, bugün uyanacaktı ve bugün o doğum gününü beraber kutlayacaklardı. O düşüncelere kapılmışken asansör çoktan gelmişti bile. Asansöre bindi ve Selin’in bulunduğu yoğun bakıma doğru ilerledi. İçeri girer girmez gözyaşları akmaya başladı kızın. Hemen başucuna oturdu ve Selin’in ellerini tuttu. Umay’ın ağzından kelimeler dökülmeye başladı: “Selin, seni uzun zaman sonra buldum; sen de annem gibi beni bırakamazsın lütfen... Lütfen, sana yalvarıyorum; bugün uyan.” Tam da o anda bir mucize gerçekleşti ve Selin’in parmağı hareket etti. Umay, hemen çıkıp doktorlara haber verdi. Doktorlar buna inanmasa da uyanmıştı işte, dostu uyanmıştı, kardeşi uyanmıştı, tam da yirmi iki günün ardından.

Herkes ağlamaya başladı ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı. İlk müdahaleler ardından normal odaya alındı. İki saat kadar gözetim altında kalmıştı ve yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Herkes sırayla Selin'in odasına giriyordu ve sıra Umay'a gelmişti. İçeri girer girmez dostuna sarıldı ve olanları anlattı. Aslında İpek olduğunu, adını niye değiştirdiğini, her şeyi konuştular. Artık, Selin'in ailesi Umay'ın da ailesiydi, o da ailenin bir parçasıydı. Selin taburcu olacaktı ve ilk ay ailesinin yanında Antalya'da kalacaktı sonra okuluna devam edecekti. Umay da bu sırada yurda geri döndü ve her akşam arayıp konuştular.

Selin, artık eski sağlığına kavuşmuş bir şekilde taburcu olduktan sonra okuluna başladı. Bu sırada okulun vize haftası da başlamıştı ve Umay bu konuda Selin'e hep yardım etti. Vizeler bittikten sonra çocuklukta planladıkları gibi ayrı eve çıkacaklardı. Bütün sınavların bitmesiyle bir yıl da bitti. Artık onlar 2.sınıf öğrencisiydiler. Hayallerindeki gibi ayrı eve çıkmışlardı, aynı üniversiteden mezun olmak için çalışmaya başladılar ve bu süreçte de dostlukları günden güne arttı.

İrem USLU

Pişman Alexei

Moskova'nın soğuşu bir başkadır. Hemen hemen her mevsim kalın giysiler giyilir. Moskova'da yaşayan insanlar bu soğuşa alışkındır. Bunlardan biri de Daria'ydı. Daria, belki de dünyanın en şanssız kişisiydi. Çünkü küçük yaşta ailesini kaybetmişti. Ailesinin ölümünden sonra Kolomna Yetimhanesinde büyümüştü. Burada diğer çocuklar tarafından zorbalığa uğramış, hor görülmüştü. Ne kadar bu durumu açıklasa da oradaki çalışanlar ve yetkililer ona inanmamıştı. Herkesten umudunu yitirmişti. Artık buna dayanamayan Daria, bir gece yetimhaneden kaçtı. Moskova sokakları onun için ne kadar tehlikeli olsa da başka çaresi yoktu, tekrar ve tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordu.

Hava dondurucu soğuktan ve kar yağıyordu. Daria'nın üstünde sadece pijamaları ve ayağında terlikleri vardı. Daria, birkaç gününü bir şekilde geçirdi, ta ki o güne kadar. Günlerden 31 Aralık 2018. Yeni bir yıla geçişin son günüydü. Daria, bir caddede dolanırken etrafına baktı. Yılbaşı için sokak lambaları, yollar, ağaçlar ve kapı önleri güzelce süslenmişti. Daria, içinden bu yılbaşını da yalnız geçirmemeyi diledi, bir an havanın daha da soğuşduğunu hissetti. Artık titremeye başlamıştı. Hem çok üşümüştü hem de çok acıkmıştı. Daha fazla buna dayanamayacağını hissetti ve ona en yakın eve yol aldı.

Evin pencerelerinden içeriye şöyle bir göz attı. Bir aile yemek sofrasına oturmuş, kahkahalar eşliğinde yemeklerini yiyorlardı. Daria, bu görüntü karşısında buruk bir tebessüm yerleştirdi dudaklarına. Sonra evin kapısının önüne geldi ve elini yumruk yaparak kapıya üç kez vurdu. Hızla çarpan kalbinin sesiyle beklemeye başladı. Başka şansı kalmamıştı, bu dondurucu soğuşa kimse daha fazla dayanamazdı. En azından bir kâse çorba ister diye düşündü ve o an uzun bir beklemenin ardından kapı nihayet açıldı.

Daria, karşısında kahverengi gözlü, koyu kahverengi saçlı, buğday tenli ve uzun boylu bir adamı buldu. Adam karşısındaki kıza tuhaf bakışlar atarken nihayet konuştu:

- Buyurun. Kime bakmıştınız, dedi. Daria çekingen bir şekilde,
- Şey... Merhaba efendim, rahatsız ediyorum. Mutlu Noeller.

Birine bakmaya gelmedim. Sizden bir yardım isteyecektim.

Adam tek kaşını kaldırarak,

-Dinliyorum, söyle bakalım. Daria,

-Efendim hava çok soğuk. Sizden zahmet olmazsa bir kâse çorbanız varsa sıcak bir şeyler isteyecektim, dedi. Adam Daria'nın yüzüne iğrenir gibi baktı ve,

-Siz dilenciler bizi ahmak mı sandınız?! İnsanlardan bir şeyler dilenerek onları kandırıyorsunuz. Ailen nerede senin? Şu hâline bir bak. Leş gibi kokuyorsun. Sana verecek bir kuruşum bile yok. Şimdi defol evimden. Bir daha sakın adımını bile atma, dedi ve Daria'yı iterek kapıyı suratına sertçe kapattı. Ne olduğunu anlayamayan genç kız, şaşkınca kapıya bakakaldı. Düşmenin etkisiyle soyulan koluna baktı. O an olduğu yerde ağlamaya başladı. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Adamın ona hakaret edip onu kovması, kendini bir hiç gibi hissettirmişti. Hayatının neden bu kadar zor olduğunu sorgulamaya başladı her gece yaptığı gibi. Karların üzerine yığılmış hâlde öylece kaldı.

4 Yıl Sonra

Bu süre zarfında Alexei'nin hayatı cehenneme dönmüştü. Ailesini kaybetmiş, bu yetmezmiş gibi beş parasız kalmıştı. Kader sanki onu cezalandırmıştı. Evinde çıkan bir yangında karısını ve çocuklarını kaybetmiş, şirketi batmış ve tüm varlığı elinden alınmıştı. Alexei, bir zamanlar sokaklarda yaşayan Daria gibi parasız ve kimsesiz kalmıştı. Günlerden 31 Aralık 2022.Yeni bir yıla geçişin son günüydü. Alexei, üstündeki eskimiş kıyafetleri ve ayağındaki yırtılmış ayakkabıları ile Moskova sokaklarında ilerlerken soğuktan titriyordu. Guruldayan karnının sesinden daha fazla dayanamayacağını anladı ve ona en yakın

olan bir eve yürümeye başladı. Neşe dolu kahkahaların yükseldiği bu eve pencereden baktı. Mutlu bir aile tablosu ile karşılaştı. Aklına ailesi ile kutladığı yılbaşı akşamları geldi. Gözleri dolarak yavaş yavaş kapıya yöneldi. Kapıya üç kere vurdu. Beklemeye başladı. En azından bir kâse sıcak çorbaya ihtiyacı vardı. Kapı biraz sonra sakince açıldı. Alexei, kapıyı açan mavi gözlü, sarı saçlı, kırmızı yanaklı beyaz tenli ve orta boya sahip bir kadınla karşılaştı. Ama kadın ona tuhaf bakışlar atarak onu inceliyordu. Sanki Alexei'yi tanıyormuş gibi şaşkın gözlerle onu süzüyordu. Daha Alexei konuşmadan kadın söze atıldı:

-Efendim, beni tanıdınız mı? Dört yıl önce tam bu gün ve tam bu zamanda evinize gelmişim. Alexei, ilk önce şaşırıp ve biraz düşünmeye başladı. O sırada aklına gelenler ile dona kaldı. Bu kadın yıllar önce kapısından yaka paça atıp kovduğu o kızdı. Pişmanlık Alexei'nin dört bir yanını sardı. Suratı kıpkırmızı kesildi. Bir zamanlar yardım için evine gelen o kızın bu kez yardım için o evine gelmişti. Kader onları tam dört yıl sonra tekrar kesiştirmişti. Alexei konuşmaya başladı:

-Sen... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece çok pişmanım. Sana o gün yaptıklarım çok utanç verici ve bir insana yakışmayan şeyler. Ben üzgünüm. Çok üzgünüm... Daria:

-Efendim, her insan hata yapar. Önemli olan yanlışlarımızı fark etmemizdir. Ben sizi bağışlıyorum, dedi.

-Kadere bak ki bu kez ben senin evine sığındım. Ama sen benim gibi davranmadın, dedi Alexei. O sırada içeriden bir erkek seslenerek onlara doğru yaklaşmaya başladı:

-Hayatım, bu beyefendi kim? Daria cevap verdi:

-Ah, Sergei bu sana anlattığım o adam. Efendim, bu benim kocam Sergei. Alexei, elini uzatarak:

-Merhaba, ben Alexei. Yüzünüze nasıl bakarım bilmiyorum ama beni bağışlayın, dedi. Sergei elini sıkarak:

-Tanıştığımıza memnun oldum efendim. Eşim Daria sizi affettiyse bana söz düşmez. Bu arada sizi soğukta beklettik. Buyurun size sıcak bir şeyler ikram edelim. Üşümüş olmalısınız, dedi. Alexei teşekkür ederek içeriye girdi.

Daria ve Sergei ona sıcak bir çorba ve kahve verdi. Bunun yanında üstüne kıyafet verip onu evlerinde misafir ederek karşıladı. Alexei'yi çocuklarıyla tanıştırdı. Sergei, Alexei'ye yeni bir iş olanağı sağladı. Alexei'nin artık yeni bir ailesi vardı. Zamanla eski yaşantısına geri döndü. Bunun yanında yaşadıklarından ders aldı ve iyi bir adam oldu. Bir daha pişmanlık duymamak için davranışlarına dikkat etti ve topluma iyi bir insan olarak yaşamaya devam etti.

Yyldyz JUMAKULYYEVA

Acılar Ülkesinden

Bir sonbahar mevsiminin loş ve bir o kadar huzur verici sabahına uyanmıştı Nadima. Bilgisayarına ve telefonuna düşkün bir kızdı. Her sabah bilgisayarına doğru koşardı. Bilgisayarında o günün haberlerine baktıktan sonra ise mutlaka maillerine göz atardı. Sosyal medyanın gücünü ise hep barışı, eşitliği, huzuru ve adaleti savunmak için paylaşımlar yaparak kullanırdı. Bu sayede büyük bir takipçi kitlesine de sahip olmuştu.

Nadima, yine bu işlerle uğraştığı bir günün sabahında kendisine “Acil” başlıklı bir mail geldiğini gördü. Merak ve içinde garip bir korkuyla o maile dokundu. Enteresan şekilde daha önce dikkatini vermediği, varlığını bile unuttuğu bir ülkeden bir genç kendisine ulaşmıştı. Arya, Nadima’yı sosyal medya sayesinde tanıyordu. Ona büyük zorluklar altında bu maili atmıştı. Nadima, tüm olup biteni merak ediyordu çünkü mail çok fazla şeyi ayrıntısız anlatıyordu. Savaştan, ölen çocuklardan, açlıktan, ilaçsızlıktan bahsediyordu ve hepsi yardım çılgılığı gibiydi. Bir süre, aslında uzunca bir süre Nadima, bilgisayarının başında öylece donmuş şekilde kaldı çünkü iletinin altında bazı fotoğraflar gördü. O fotoğraflar, o gün ismini koyduğu Acılar Ülkesi’ne aitti. Gerçekte adı neydi? Neredeydi? Hepsini unuttu. Arya’ya nihayet kendine gelebildikten sonra yazabildi.

O gece yarısına kadar Arya’nın tekrar yazmasını bekledi Nadima, bu maili beklerken internette Arya’nın ülkesini ve orada yaşananları araştırmaya başladı. Yüzlerce haber sitesini gezdi ancak ülke vardı ama Arya’nın bahsettiği kadar olaylardan kötü bahsetmiyordu. Şaşkınlık ve korku hissetti. Acaba gerçekler mi yanlıştı, yoksa Arya’nın yazdıkları mı yanlıştı? Neden onun yazdığı gibi bir şey internette yoktu? Peki, gönderdiği o fotoğraflar neyin nesiydi? Nadima’nın kafası iyice karışmıştı. Ne yapacağını düşünüyordu. Gönderdiği fotoğrafları Google üzerinden fotoğraf taraması ile araştırmaya başladı. Korkusu daha da

arttı çünkü her bir fotoğrafı film sahneleriyle eşleştiriyordu. Bu durum, Nadima'ya çok saçma geldi. Arya'nın bahsettiği ülke internette günlük gülüstanlık gösteriliyordu. Her şey yolundaydı. Ona gelen fotoğraflar ve Arya'nın yazdıklarıyla hiç uyuşmuyordu. Sahilde insanlar güneşleniyor, meşhur restoranlarını gösteriyor, doğal güzellikleri, tarihi mekânları... Hiçbiri ama hiçbiri Nadima'nın kafasındaki sorulara cevap vermiyordu. Arya'ya yazdığı yanıt karşılık bir cevap da gelmemişti. Gerçi Arya, zorluklar içinde yazdığından da bahsetmişti ama Nadima, yine de sabırsızlıkla o maili bekliyordu. Gece yarısı olduğunda artık, Nadima yorgun ve kafasındaki sorularla birlikte uykuya daldı.

Sabah olduğunda hemen bilgisayarın başına koştu. Arya'dan bir yanıt gelip gelmediğini merak ediyordu. Bir kez daha korku duydu çünkü gelen herhangi bir yanıt yoktu. Canı ne bir şey yemek istiyordu ne de günlük yaptığı herhangi bir işi yapmak istiyordu. Tek düşüncesi Arya'nın bahsettikleriydi. Kendi kendine bir çözüm bulamıyordu. O sırada aklına meraklı, araştırmacı, habercilik yapan dayısı geldi. Hemen telefonunu eline aldı ve onu aradı. Dayısı telefonu açınca Nadima, daha merhaba bile demeden hızlı ve telaşlı bir ses tonuyla ona olup biten her şeyi anlattı. Dayısı, mail yoluyla yazılanları ve fotoğrafları kendisine göndermesini istedi. Nadima'ya beklemesini söyledi. Nadima, bir elinde telefon bilgisayarın başında dayısından gelecek bilgiyi bekledi. Tam bilgisayarın başından ayrılırken Arya'dan yeni bir mail geldi. Arya daha fazla dayanamayacaklarını yazıyordu. Ona daha fazla fotoğraf göndermişti. Nadima'dan bunu dünyaya duyurması için yardım istiyordu. "Kim bilir daha benim gibi kaç kişiden yardım istemişlerdi?" diye düşündü. Bu gerçeğe sırtını mı dönmeliydi yoksa Arya'nın istediği gibi elinden geldiğince duyurmalı mıydı? Bu maili de dayısına atıp dayısıyla buluşmak için evden çıktı.

Dayısı, bu olayın bütün ayrıntılarını Nadima'ya anlattı. Olay gizli tutuluyordu belki ama basın ya da dünyanın da ilgisini çekmiyordu. Nadima, dünyadaki umursamazlığın ne kadar büyüdüğünü o zaman

anladı. Konfor alanlarındaki rahatlıktan kimse taviz vermiyor, kimse üzölmek istemiyordu. Bu yüzden, bu tür haberler yayılmıyordu. Dayısı da Nadima gibi bu durumdan rahatsızdı. Kendisinin küçük bir gazetede habercilik yapması sebebiyle o da bir adım atamamıştı.

Nadima ile birlikte bu durumu ellerinden geldiğince yaymaya karar verdiler. Dayısı, küçük bir gazetede olsa yetenekli bir haberciydi, Nadima ise güçlü bir sosyal medyası olan bir gençti. Dayısı, Nadima'dan sosyal medyasında video başlatmasını istedi. Nadima, telefonunu çıkarıp dayısından teyit ettiğı gerçekler doğrutusunda olanları videoda anlattı. Arya'nın kendisine gönderdiği fotoğrafları paylaştı. Dakikalar geçtikçe videoyu izleyenlerin, fotoğraflara destek verenlerin sayısı artıyordu. Bütün sosyal medya birdenbire bunu konuşmaya başlamıştı. Nadima'nın ve dayısının telefonu susmuyordu. Olay, Nadima'nın tahmin ettiğinden daha fazla etki yaratmıştı. Haber kanaları akın akın Acılar Ülkesi'ne gidiyordu. Siyasiler, sürekli demeç veriyordu. Artık, tüm dünyanın tek konuştuğı konu Acılar Ülkesi'ydi. Sömürgecilik yüzünden acılar yaşanan bu ülkeye artık, yardımlar yağıyor; ülkeler devreye giriyor, ünlüler paylaşımlar yapıyordu.

Nadima'ya ilk mailin gelmesinden iki hafta sonra Acılar Ülkesi'nde artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Sömürgeciler kovulmuştu; Acılar Ülkesi, yıllarca süren esaretinden ve acılarından dünya halklarının tepkisi sayesinde kurtuldu. Acılar Ülkesi artık, barışın egemen olduğı bir ülke oldu. Nadima ve Arya ise dünyanın barış elçileri oldular.

Elif Ayşe AYKIR

Melek

Bir zamanlar, küçük bir köyde, Melek adında bir anne yaşardı. Melek'in kalbi, oğlu Ali'ye olan sevgiyle dolup taşardı. Ali, enerjik, meraklı bir çocuktü ve Melek, ona dünyayı öğretmeye kararlıydı. Her sabah, güneşin ilk ışıklarıyla Melek ve Ali birlikte uyanırlardı. Melek, Ali'ye doğanın güzelliklerini gösterir, kuşların şarkılarını dinletir ve birlikte bahçede oyunlar oynarlardı. Ali, annesi sayesinde dünya hakkında birçok şey öğrenirdi.

Ali, okula başladığı gün çok heyecanlıydı; annesi: 'Okul bir cennettir, evin neyse okulun da odur.'" dedi ve Ali'yi heyecanı konusunda ikna etti. Ali, okuluna yıllarca devam etti. Ali artık okulda, köyde, ilçede, ilde dereceler yapmaya başladı. En iyi üniversitelerden birini kazandı, şehre -köyün dışına- gitmek zorunda kaldı. Annesi Ali'nin kazanmasına çok sevindi ama bi o kadar da ondan ayrı kalacağı için üzgündü.

Ali yokken Melek'in yemek yiyesi, su içesi kısacası hayatı yaşayası yoktu. Melek, her gün Ali'yi merak edip aradı. Alisiz bir dünya melek için olsa da olmasa da farkı yoktu. Dünya Alisiz onun için bir hiçti. Zaten artık yaşlanmış olan Melek, hiç iş yapmamasına rağmen her gün yorgunluk çekiyordu.

Ali, artık bir mühendis olarak köye gelmişti. Annesi onu görünce bir kuş gibi hafıfledi; artık, dünyalar onundu. Ali, birkaç saat muhabbet ettikten sonra annesine: "Anne, artık ben İstanbul'da yaşamak zorundayım" dedi. Bunu duyan annesi gözyaşlarına boğuldu, Ali: "Anne neden ağlıyorsun? 'dedi. Melek, "Oğlum, çok mutlu oldum; seninle gurur duyduğum için ağlıyorum. 'dedi.

İstanbul'da yaşarken köyde annesi iyice hastalanmıştı. Ali annesiyle her gün, her gün olmasa bile iki günde bir konuşuyordu. Annesinin hastalığıyla uzaktan da olsa ilgilenen Ali, bir taraftan da işini aksatmamaya çalışıyordu. Bir gün, annesini aradığında telefondaki ses

farklıydı. Telefonu açması gereken kişi, bu sefer ulaşamayacak bir yerdeydi, sonsuz bir uykuya dalmıştı...

Hikmet Utku UĞURLU

Güvenin Gücü

Bir zamanlar küçük, şehir merkezine uzak, herkesin birbirine güvenip saygı gösterdiği Zonguldak ili Ereğli ilçesinin küçük bir kasabasında Elif adında bir kız yaşıyordu. Elif, kendi halinde yaşayan tatlı, güzel, zeki, dersleri iyi olan, dürüst yardım sever bir kızdı. Kasabanın en genç marangozlarından biri olan babası da işini seven, güvenilir, kibar ve dürüst bir adamdı. Her gittiğinde kalabalık olan küçük ve tatlı dükkânda vakit geçirmeyi çok severdi Elif. Babası işini severek yaptığı için kasaba halkı buraya gelmeyi tercih ederdi. Elif de okuldan çıktıktan sonra babasının yanına gelerek ona yardım eder, babası da Elif'e sadece marangozluk becerilerini öğretmekle kalmaz, aynı zamanda güven konusunda tecrübeli olduğu için hayatta en önemli değerlerden biri olan güveni de aşılamaya çalışırdı.

Bir gün kasabaya yeni bir müşteri gelmişti. Elif'in babası, bu müşteriye özenle bir mobilya yaptı. Ancak müşteri, ürünü alıp ödeme yapmadan kasabayı terk etmişti. Elif, babasının yüzündeki üzgün ifadeyi gördüğünde hemen sordu, "Baba, neden ödeme yapmadan gitti?" Babası, Elif'e doğru baktı ve şöyle dedi: "Elif'im, bazen insanlar sözlerini tutmazlar. Ancak bu, bizim güvenimizi kaybetmemize neden olmamalıdır. Biz yine de insanlara güvenmeye devam etmeli ve onlara dürüst davranmalıyız." Elif, o gün yaşadığı olaydan etkilenmiş; güven duygusunun önemini bir kez daha anlamıştı.

Bir gün Elif, en yakın arkadaşı Azra ile hafta sonu buluşmak için program yaptı. Kütüphaneye gidecekler, en sevdiği kitaplardan alacaklar, daha sonra sinemaya gidip film izleyip güzel vakit geçireceklerdi. Elif, hafta sonunu iple çekiyordu. Hafta sonu Azra ile yapacaklarını babasına anlatıyor, sevinci gözlerinden okunuyordu. Elif ile Azra beraber büyümüşlerdi. İyi günde kötü günde iyi bir dost olarak birbirlerine hep destek olurlardı. Beraber vakit geçirmeyi çok severlerdi.

Çok iyi arkadaşlardı. Aynı okula gidiyorlardı. İki de sınıfın çalışkan öğrencileriydi.

Hafta sonu gelmişti; Elif, heyecandan uyuyamadığını babasına hararetle şekilde anlatıyordu. Kahvaltısını yaptı. Annesine masayı toplamak için yardımcı oldu. Daha sonra dışarı çıkmak için hazırlandı ve buluşmak için sözleştikleri okulun önüne gitti ve Azra'yı beklemeye başladı. Zaman geçiyordu ama Azra hâlâ gelmemişti ve geç kalmıştı. Elif, merak etmeye başladı. Bir saat olmuştu ama hâlâ Azra gelmemişti. Azra'yı defalarca telefonla aramış ama bir türlü Azra'ya ulaşamamıştı. Azra'nın gelmeyeceğini anlayınca Elif, eve üzgün bir şekilde geri döndü.

Çok üzülmüştü, hayal kırıklığına uğradığını annesine anlatıyordu. Azra'ya bir yandan kızıyor, bir yandan güvenini sarstığını anlatıyordu. Üzgün şekilde babasının yanına gitti ve Azra'nın gelmediğini, çok üzülüğünü, ona artık güvenmeyeceğini söylüyordu. Babası Elif'e, üzülmemesi ve Azra ile konuşması gerektiğini söyledi. Elif, "Hayır." diyor; biraz kızgın, biraz üzgün ve kırgın bir tavırla istemediğini söylüyordu. O gün Elif için kötü geçmişti. Bir yandan da Azra'nın neden gelmediğini merak ediyordu.

Bir gün sonra okulda Azra, Elif'in yanına giderek ondan özür diledi ve başından geçenleri anlatmaya başladı:

-Bir gün öncesi köye halamlara düğüne gitmiştik. Düğün bitmiş biz de dönüş yoluna geçmiştik ki köy yolunun heyelandan dolayı kapandığını öğrendik ve köyde yollar açılana kadar mahsur kaldık maalesef. Köyde telefon da çekmediği için sana bilgi veremedim. Çok üzgünüm, sana ulaşamadım, dedi üzüntüyle.

Elif, Azra'yı dikkatle dinledi ve ona haksızlık yaptığını, ön yargıyla davrandığını düşündü ve hâlâ ona eskisi kadar güvendiğini söyledi. Azra, Elif'e en sevdiği kitabı hediye olarak verdi. Hafta sonu buluştular ve çok güzel vakit geçirdiler.

Elif ve Azra, arkadaşlıklarını sevgi, saygı ve güven üzerine kurduklarını biliyorlardı. Hep de öyle oldu. Azra'ya her konuda inandı

ve güvendi. Elif güven duygusunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Babasının öğretileri sayesinde, güvenin önemini daha iyi anlamış ve hayatının her alanında bu değeri korumaya karar vermişti.

Elif, büyüdüğünde kasabasında bir lider hâline geldi ve insanlar arasında güvenin ne kadar değerli olduğunu anlatarak birlikte daha güçlü bir topluluk oluşturmalarına yardımcı oldu. Artık, Elif'in kasabası, güvenin gücünü keşfetmiş ve birbirine güvenerek daha güzel bir geleceğe adım atmıştı.

Yağız Arda KARAMAN

Hayvan Sevgisi

Sıcak bir yaz günüydü. Gökyüzünde güneş pırıl pırıl parlıyordu. Sabah erkenden kalkıp balığa çıkmak için hazırlıklar yapılıyordu. Ahmet, babası ve Deniz balığa çıkmışlardı. Ahmet, hayvanları hiç sevmez; onlarla dostluk kurmazdı. Her hayvana zarar verir, onlara kötü davranırdı. Hemen hemen gördüğü her hayvanı öldürürdü. Babası, her defasında ona böyle davranmaması gerektiğini söyler; hayvanların hayatımızda özel bir yer taşıdığını ve çoğu kişinin hayvan sevgisinin ufak yaşta başladığını ona anlatmaya çalışırdı. Hayvanların değil de insanların onlara zarar verdiğini ve onlara iyi davranmamız gerektiğini her fırsatta anlatırdı.

Baba oğul bir yandan konuşup bir yandan da hazırlıklara başlamışlardı. Yemleri taktıktan sonra oltaları atıp beklemeye başladılar. Hemen oltaya balık gelmiyordu, tabii biraz sabır gerekiyordu. Tam beklemeye başlamış, balık oltaya takılacağını düşünürken bir anda Ahmet bir çığlık attı. Babası bağırmasından tedirgin olmuştu, şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir yılan ayağını dal sanarak dolanıyor ve tırmanıyordu. Ahmet bağırıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Babası hiç kımıldamaması gerektiğini ona söyledi ve biraz sonra yılan uzaklaşıp gitti. Ahmet, o zaman anladı ki insanın hayvana zararı olmazsa o da zararsız oluyordu. Deniz ise hayvan dostuydu, karıncayı bile incitmezdi. Ahmet, hem korkudan hem de pişmanlıktan susup kalmıştı. Babası onlara: “Hayvansız dünya düşünebilir miyiz hiç? Kuşlar olmasa doğadaki cıvıldaşmaları duyamayız, arı olmasa bal olmaz; koyun inek olmasa et, süt olmaz ve daha birçok şeyden mahrum kalırız. Allah, kimini doğayı renklendirsın, kimini de insana yararlı olsun diye yaratmıştır.” dedi. Ahmet, artık yaptıklarına bin pişman olmuştu, ne kuş vuracak ne de hayvan öldürecekti, söz verdi, daha sonra da: “Seni anlıyorum baba.” dedi Ahmet. “Hem de çok iyi anlıyorum.” O akşam eve dönerken Ahmet fikirleri yenilenmiş bir çocuk olmuştu.

Bu yaşananların ardından eve dönüş için yola çıkıldı. O gece Ahmet, bugüne dek ne kadar yanlış davrandığını anladı. Ertesi gün Deniz ile buluşup dışarıya çıkacaklardı ama Deniz çalıştığı için onlara katılamamıştı. Deniz; uzun boylu, sarı saçlı, zeki biraz da utangaç bir çocuktur. Maddi durumu iyi olmadığından tatillerde çalışan Deniz, hem ailesinin geçimine yardım ediyor hem de marangoz olan ustasının yanında sanat öğreniyordu. Günlerden bir gün sabah erken bir saatte işe gitmek için evden çıktı. Kordonunun kayışı kopmaya yüz tutmuş, camı çizikler içerisinde olan saatine şöyle bir göz attıktan sonra işe geç kaldığını fark etti. Hem de öyle beş on dakika değil, bayağı geç kalmıştı. Adımlarını daha da hızlandırdı. İşe geç kalsa aslında ustası kızmazdı kızmasına ama bugün yetiştirmeleri gereken çok iş vardı, ustasını yalnız bırakmamalıydı. Hem Deniz, sorumluluk sahibi bir çocuktur. Yaptığı her işi zamanında yapmayı severdi. Adımlarını daha da hızlandırarak ilerideki dükkânların yanından geçip caddenin sonu geldi. Ağaçlık alana doğru yürümeye başladı. Çalıştığı yere yaklaşık olarak 20 dakika yürüme mesafesi vardı.

Tam da bu sırada bir kedi sesi duydu. Fakat bu ses normal bir sese benzemiyordu. İlk başta aldırış etmedi, yoluna devam etti. Fakat kedinin acı çığlığını bir kez daha işitince kedinin zor durumda olduğunu anladı. Aslına bakarsanız kendisi de zor bir durumdaydı. Önce yoluna devam etmek istedi fakat bu sese öylece bir şey yokmuş gibi sırtını dönüp gidemezdi, gitmedi de. Bir canlının hayatı söz konusuydu neticede. Sesin geldiği yere doğru ilerledi hemen. Bir de ne görsün? Kedi, kocaman bir çukura düşmüş; bir türlü çıkamıyordu. Ne yaptıysa onu çukurdan kurtaramadı. Tam umudunu kestiği anda aklına bir fikir geldi. Hemen bir kaç dal kesti ve ince dallar yardımı ile birleştirip uzun bir sopa yaptı. Kedi, hemen uzatılan dala tutundu ve çukurdan çıktı. Zavallı kedicik bitap bir hâldeydi. Kim bilir ne zamandan beri bu çukurun içinde aç, susuz duruyordu. Annesinin öğlen için verdiği

yemeğın bir kısmını kediye verdi. İçinde güzel bir duygu ile çalıştığı yerin yolunu tuttu.

Çok geç kalmıştı. Dükkâna yaklaştıkça ustası ya kızarsa diye korkmaya başladı. Ustası ilk başta biraz sinirli bir şekilde: “Nerede kaldın bu saate kadar?” diye çıkışsa da Deniz, başından geçenleri olduğu gibi anlattı. Ustasının siniri geçti. Deniz’i tebrik etti. Varsın bir gün geç olsun işimiz, kedicik kurtuldu ya deyip güldüler ve işlerine koyuldular.

Ada Kayra KÖKÖZ

Karanlık

Azra ve ailesi İzmir’de güzel deniz manzarası olan bir evde yaşamaktadır. Bir ekim günü annesi ve babası evlilik yıl dönümleri olduğu için baş başa yemeğe çıkmaya karar verdiler. Azra ve abisi Emir evde tek başlarına kaldı.

Başta Azra, beline kadar olan kahverengi saçlarıyla oynamaya ve farklı farklı modeller yapmaya başladı. Abisi ona en çok örgü modelini yakıştırdığını söylerdi çünkü böylece kahverengi gözlerinin önünün açıldığını ve daha çok belli olduğunu düşünüyordu. Azra’nın gözlerini seviyordu. Kendisi ise kısa açık kumral saçlı, ela gözlü ve uzun boylu bir çocuktur. Azra ve Emir’in çoğunlukla ilgi alanları farklıydı. Ortaklıklarından biri ise ikisinin de desteklediği takım olan Galatasaray’dı. Onun dışında yemek tercihleri de benzerdi. Fakat sevdiği müzik tarzları, renkler, sevdiği yerler, kitaplar vb. tarz şeyler ise hep birbirine ters ve farklıydı. Azra voleybol oynamayı daha çok seviyordu ancak Emir daha çok futbola ilgiliydi, bu yüzden bilgisayarda sürekli futbol ile ilgili oyunlar oynamaktaydı.

Yine, akşamın ilerleyen saatlerinde Emir Azra’ya bilgisayar oyunu oynamayı teklif etti. Azra ilgi alanı olmadığı için başta reddetti fakat sıkılmaya başlayınca abisinin teklifini kabul etmeye karar verdi. İki kardeş oyunu oynamaya başladı ve Azra, abisine karşı sürekli yenildiği için üzölmeye başladı. Kardeşinin üzöldüğünü fark eden Emir, Azra’ya karşı birkaç tur yenildi. Azra, tam da kazanıp mutlu olduğu sırada en çok korktuğu şeylerden biri gerçekleşti. Bir anda elektrikler kesildi ve her yer karanlık oldu. Etrafta hiçbir şey gözökmüyorken Azra, karanlıktan korktuğu için büyük bir çığlık patlattı. Bunun üzerine Emir, evdeki ışık saçabilecek tek şey olan telefonunu çıkardı ve ışığını açtı. Neler olduğunu çözebilmek için şalterlerin olduğu yere yani alt kata indi. Azra, odada tek başına kalacağı ve karanlıkta olduğu için oldukça korkmaya

başlamıştı. Emir ise yavaş adımlarla odadan dışarı çıktı, son kez arkasını dönüp Azra'ya hemen döneceğini söyledi.

Azra, korku videoları, korku filmleri izlemeyi ve polisiye kitapları okumayı seven fakat okuduğu, gördüğü ya da duyduğu şeylerden çok çabuk etkilenebilen bir kızdı. Bu yüzden izlediği videolardaki korkunç yüzlerin ve canavarların karanlık ortamlardan çıkabileceğini veya bir anda arkasında belirebileceğini düşündüğü için karanlıktan ve yalnız olmaktan korkmaktaydı. Korkusuna dayanamayıp yenik düşerek ağlamaya başladı. Ağlarken de abisini çağırıyordu. Emir, odaya girer girmez Azra'ya sarıldı ve ne olduğunu sordu. Azra korktuğunu ve abisine yanından ayrılmamasını söyledi. Emir ise Azra'ya izlediği şeylerin birer hayal ürünü olduğunu ve gerçek hayatta bu tarz şeylerin olabilme ihtimalinin olmadığını söyledi. Azra'nın içi bir nebze olsun rahatlamıştı fakat hâlâ biraz olsun tedirgindi. Bunu farkına varan Emir, ona sınıksıkı bir şekilde sarıldı. Emir'in aklında bir fikir vardı ve vakit kaybetmeden Azra'ya söyledi. Emir'in düşüncesi, Azra'nın korkusu yenebilmek için anne ve babası gelene kadar karanlıkta oturup beklemektir. Böylece, karanlıkta bekleyip oturduğunda karşısına canavarların çıkmayacağına veya belirmeyeceğine belki daha çok inanacaktı.

Çok zaman geçmeden anne ve babaları eve döndü. Geldiklerinde elektriklerin olmamasına şaşırıldılar ve annesi hemen çocuklarının yanına ve babası ise şalterleri açmaya gitti. Azra ve Emir yaşadıklarını, yaptıklarını teker teker ailesine anlattı. Anne ve babası Emir'e soğukkanlılığı ve cesareti için teşekkür ettikten sonra Azra'yı çabası ve isteği dolayısıyla tebrik ettiler. Uzun ve yorucu bir günün ardından tüm aile üyelerinin uykusu gelmişti. Herkes birbirine sarıldı ve günün yorgunluğunu alması için birer bardak sıcak çikolata içtiler. Sonrasında ise güzel ve deliksiz bir uyku çektiler.

Hayrunnisa GENÇAY

Arkadaşlığın Değeri

2020’de Ayça, ilkokula giden bir öğrenciydi. Ayça’nın çok fazla arkadaşı olmasına rağmen sadece Sevim ile beraber bir şeyler yapıyordu. Ağustos’un son günüydü, okulların açılmasına az kalmıştı. Akşamüzeri Ayça evde çok sıkılmışken Sevim Ayça’yı parka çağırdı. Annesi Nurcan’dan izin alan Ayça, oyuncaklarını ve kilimini alarak koşarak parka gitti. Parkta onu bekleyen Sevim’in yanına gitti ve beraber kilimi yere serip oyuncakları kilim üstüne koydular. Oyuncak bebeklerle evcilik oynamaya karar veren Sevim ile Ayça beraber evcilik oynamaya başladı.

Sevim, yeni oyuncak bebek almıştı ve bunu Ayça’ya göstermek için parka bugün o oyuncuğı getirmişti. Ayça da Sevim’in elinde o oyuncak bebeğı gördüğünde onun her zaman istediğı ama annesinin sınavları düşük olduğı için almadığı oyuncak bebek olduğunu fark etti. Sevim, Ayça’ya: “Ayça bak, annem bugün bana bu oyuncuğı aldı, ben de sana göstermek ve oynamak için bugün her zamankinden farklı olarak bu oyuncuğı getirdim.” dedi. Ayça da: “Sevim, oyuncak bebeğınle biraz ben oynayabilir miyim? O, benim hep istediğim bebek ama annem sınavlardan düşük aldığım için bana almadı.” dedi ve Sevim’den cevap bekledi. Sevim, oyuncak bebeğı ile daha kendisi hiç oynamadığı için Ayça’yı reddetti ve biraz oynadıktan sonra oynayabileceğini söyledi. Uzun bir süre oyun oynadıktan sonra gitme saatlerine yarım saat kala Ayça, oyuncak bebekle oynamak için tekrar izin istedi ama Sevim, oyuncak bebeğini vermek istemediğini ve birazdan eve gideceklerini söyledi. Ayça bir kere daha izin istese de Sevim, inatla oyuncak bebeğı vermek istemedi. Oyuncak bebeğı vermemesine sinirlenen Ayça, Sevim’in kafasına kendi oyuncak bebeğı ile vurdu ve bir oyuncak bebek yüzünden kavga edip küstüler.

Ayça ve Sevim eve gittiklerinde ikisi de annesine yaşadığı şeyleri ve birbirleri ile küstüklerini, bir daha konuşmayacaklarını söylediler. Bu durumu duyan anneler, ertesi gün sabah birbirlerini aradılar ve bir çay bahçesinde buluşmaya karar verdiler. Nurcan ve Serpil, öğlen çay bahçesinde buluştular. Birbirlerini gördükleri zaman kendilerine sarıldılar. Nurcan ve Serpil de Ayçalar gibi çocukluk arkadaşıydı ve uzun zamandır beraber dışarı çıkmamışlardı. Nurcan: “Serpil, bizim kızlar kavga etmişler; Sevim de sana anlatmıştır zaten.” dedi. Serpil: “Evet, Nurcan anlattı; yeni aldığım oyuncak bebeği paylaşmamış benim kız, senin kız da sinirlenmiş, paylaşmayınca vurmuş kafasına, sonra da kavga etmişler, bir plan kuralım da barıştıralım.” dedi ve ikisi de düşünmeye başladılar. Nurcan’ın aklına bir plan geldi ve yüzünde bir tebessüm oluştu. Serpil ise bu tebessümü gördü ve hemen ne plan bulduğunu sordu. Nurcan’ın planı taşındıklarını söylemek ve birbirlerinin kıymetini anlamalarını sağlamaktı, bu plan Serpil’in de onayını aldı ve eve doğru yola çıktılar.

Nurcan, eve geldiği zaman Ayça’nın yanına gitti ve ona babası ile konuştuğunu ve başka bir şehre taşınacaklarını söyledi. Bunu duyan Ayça’nın gözleri kocaman oldu ve neden taşındıklarını sordu. Nurcan da: “Zaten taşınacaktık Ayça ama sen Sevim’den ayrılmak istemezsin diye taşınmamıştık, hazır sen de Sevim ile küsmüşsün ve bir daha da konuşmayacakmışsın biz de taşınalım artık.” dedi. Serpil de aynı şeyleri söyledi ve Ayçalara gideceklerini hazırlanması gerektiğini söyledi. Serpil ile Sevim Ayçalara geldiğinde Ayça ve Sevim birbirlerini gördüklerinde hemen birbirlerine sarıldılar ve ikisi de birbirinden özür diledi ve taşınacaklarını söylediler. Şaşkın gözlerle birbirine bakan yakın arkadaşlar, aynı anda: “Siz de mi taşınacaksınız?” dediler ve annelerine baktılar. Anneleri, çocuklarının bu hâline gülüp öyle bir şey olmadığını ve barışmaları için ufak bir oyun oynadıklarını söylediler ve iki arkadaş barıştılar. Bir daha kavga etmeyeceklerine söz verdiler ve bir gün küs

olsalar bile arkadaşlıklarının ne kadar değerli olduğunu anladıklarını söylediler.

Ortaokulda, lisede, üniversitede hep arkadaş kalan Sevim ve Ayça, ara sıra küçük kavgalar etseler de hiç küsmediler ve çok iyi arkadaşlar olarak anlaşmaya devam ettiler.

Sevgi Nisa DURMAZ

İmkân

Bir sonbahar sabahıydı. Güneş adeta puslu bulutların arkasına gizlenmiş minik kızdan saklanıyordu. Minik kızımız Gece bir kâbus görerek terler içinde uyanmıştı ve mutfaktaki annesine sesleniyordu. Annesi koşarak kızının yanına geldi ve yaşadıklarının geçtiğini sadece bir kâbus olduğunu söyledi. Kız çok korkmuştu. Annesi ona kahvaltının hazır olduğunu, kahvaltı ederken de rüyasını anlatabileceğini söyledi. Annesine tamam dedi Gece ve birlikte kahvaltı yapmaya başladılar. Daha sonra annesi kızını parka götürceğini ve orada oynayabileceğini söyledi. Gece, çok mutlu oldu çünkü oyun oynamayı çok seviyordu. Annesiyle hazırlanıp gittiler.

Gece, parkta oynuyor; annesi de onu bankta izliyordu.

Annesinin yanına kahverengi uzun saçlı, kıyafetleri kirli ve yırtık, gözleri ise yemyeşil olan bir erkek çocuğu geldi ve ona para verip veremeyeceğini, çok aç olduğunu ve babasının annesini öldürdüğünden dolayı hapiste olduğunu ve tek başına kardeşlerine bakmak zorunda olduğunu söyledi. Gece'nin annesi bu duruma çok üzüldü ve çocuğa bir miktar para verdi, çocuğa adının ne olduğunu sordu, çocuk ise adının Yankı olduğunu söyledi, Leyla Hanım da bu adı çok beğendiğini belirtti. Yankı teşekkür etti ve ona sarılmak istediğini, annesini çok hatırlamadığını ve ona hiç sarılamadığını söyledi. Bunun üzerine Leyla Hanım, "Sakıncası yoksa neler yaşadığını anlatır mısınız?" dedi. Yankı anlatmaya başladı:

-Bir sabah yatağımda mışıl mışıl uyuyordum. Aniden mutfaktan bir ses geldi, babam anneme bağıırıyordu, bense daha küçük olduğum için anlamıyor ve karışamıyordum yaşananlara. Sonrasında ise mutfaktan bir ses geldi, bu bir silah sesiydi. Hemen koşarak mutfağa gittim; annem yerde yığılı, kanlar içinde yatıyormuş fakat ben bunu anlamadım uyuyor sandım. Sesi duyan komşular evimize geldiler. Hemen ardından anneannem koştura koştura geldi, babam o sırada

kaçmaya çalışıyordu fakat başarılı olamadı, polisler onu kısıklıvrak yakaladı ve karakola götürdüler, ifadeye aldılar. Neden yaptığını sorunca uyuşturuocu kullandığını, bu yüzden parasının bittiğini ve karısından para istediğinde onun vermediğini bu yüzden de öldürdüğünü söylemiş. O günden sonra bana anneannem baktı fakat o da iki sene önce kalp krizinden vefat etti, dedi.

Duyduklarından sonra çok duygulanan kadın hemen çocuğa sarıldı, çocuk çok sevindi, tekrar teşekkür edip gitti. Çocuğu gören Gece, hemen annesinin yanına geldi ve ne olduğunu sordu. Annesi cevap vermedi. Gece'nin annesi yani Leyla Hanım: "Hadi gidiyoruz kızım." dedi. Gece, birazcık daha ısrar etse de Leyla Hanım bu teklifi reddetti ve yola çıktılar, neredeyse akşam olmuştu.

Leyla Hanım hemen mutfağa girdi, Gece ise odasında oyuncaklarıyla oynuyordu. Leyla Hanım mutfaktan bağırdı: "Gece, sofraya hazır!" Gece: "Geliyorum anneciğim." dedi. Leyla Hanım, akşam yemeği için brokoli yapmıştı Gece, suratını buruşturarak: "Ben bunu yemek istemiyorum." dedi; annesi ise bugün yanına gelen çocuğu anlatmaya başladı. Gece, bu durumdan çok etkilenip: "Tamam anne, bundan sonra yemek seçmeyeceğim çünkü o çocuğa çok üzüldüm oysaki onun bizim gibi yemek seçme şansı yok, o kadar parası da yok, bunun için senden özür dilerim." dedi. Annesi de kızını öpüp kutladı ve: "Hatanın farkında olmana çok sevindim." dedi.

Ertesi sabah Leyla Hanım, erkenden kalktı ve yetimhaneye gitti. Yankı adındaki çocuğu evlatlık almak istediğini söyledi görevlilere. Görevli, kayıt dosyasına baktıktan sonra imzalaması gereken evrakları Leyla Hanıma uzattı. Leyla Hanım hiç düşünmeden imzaladı. Müdür, görevli kıza Yankı'yı çağırmasını söyledi, Yankı geldi ve karşısında Leyla Hanım'ı görünce çok sevinip boynuna atladı. Görevli kız, bu duruma şaşırıldı ve Yankı ile ne yaşayıp bu kadar bağılı olduklarını sordu. Kadın anlatmaya başladı. Görevli kız çok duygulandı anlatılanlara.

Yankı'ya dönüp son bir kez sordu Leyla Hanım'la gitmek isteyip istemediğini. Çocuk, bunu kabul edince kayıt işlemleri bitirdiler. Leyla Hanım, Yankı'ya dönüp: “Yankıcığım, eşyalarını topla gidiyoruz.” dedi. Yankı adeta bir çita gibi hızlı koşup hızlıca eşyalarını topladı ve hazırlandı. Yankı ile Leyla Hanım yola çıktılar, eve geldiklerinde Gece hâlâ uyuyordu. Annesi Gece'yi uyandırdı ve bahsettiği çocuğun Yankı olduğunu ve onu evlatlık aldıklarını söyledi. Gece, bu duruma çok sevindi çünkü ona bir oyun arkadaşı gelmişti.

Gece ile Yankı çok iyi anlaşmış her zaman birbirlerinin en yakın arkadaşı olmuştu. Leyla Hanım ise Yankı'yı hiçbir zaman Gece'den ayırmamış ve hep kendi çocuğu gibi sevmişti. Yankı ise bu duruma en çok sevinendi, artık onun da bir ailesi vardı hem de çok huzurlu ve mutlu.

Ceylin GÖYNÜK

Deprem

O akşam 5 Şubat, yarıyıl tatilinin son günüydü. Bir gün önce senenin ilk karı yağmış, hevesle bekledikleri bu beyaz coşkuyu; abisi ve kardeşiyle site bahçesinde oynadıkları kartopu, yaptıkları kardan adamlar tatil eğlencesini doyasıya yaşamışlardı. Çok güzeldi her şey; kar, şehri beyaz bir örtüye bürümüş, sokaklarda neşeli çocuk sesleri soğuğa rağmen havaya karışıyordu. Bir de kar yağışı nedeniyle okulun bir gün daha geç açılacağını duyunca mutluluktan havaya uçtular, yarın da kar oynayabileceklerdi. Akşam patlamış mısır eşliğinde izledikleri film keyfi, yarın oynayacakları kar heyecanı ile uyumuş; birkaç saat geçmeden 6 Şubat sabahının ilk saatlerinde ne olduğunu anlamadıkları bir gürültü ve sallanmaya uyanmışlardı.

Deprem oluyordu ama daha önce olanlar gibi değil! Gecenin karanlığında evde yıkılan eşyaların, depremin uğultulu sesi, annesi, abisi ve kardeşinin çığlık sesleri arasında uyanmaya, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Merve yanımıza gel!” diye bağırarak annesi ve abisinin yanına gitmek için emekleyerek indi yataktan, sarsıntı devam ediyor, dengesini sağlayamıyordu. Elektrik gitmişti. El yordamıyla karanlıkta ilerleyip, odasının kapısına kadar kayan dolabını itip çıkmaya çalıştı. Yerde ayaklarına dolaplardan dökülen eşyalar batıyordu. Üstlerinde ne varsa o şekilde attılar kendilerini evin kapısına. Merve ve ailesi hızlıca kaçmaya çalışıyordu. Bütün komşular da kapılarına çıkmıştı. Herkes dehşet içinde ayaklarına ayakkabı, sırtlarına kaban bile almayı düşünemeyecek kadar panikle koşarak merdivenlerden inmeye başladı. Neyse ki annesi, herkesin paltosunu toplamış, “Çok soğuk, giyin bunları!” diye bağıırıyordu.

Aşağı indiklerinde bütün şehir sokaktaydı. Hemen arabaya binip yazın kullandıkları aynı şehirdeki bahçe evine gitmeye karar verdiler. Orası dağlık arazide ve iki katlıydı, şehirdeki yüksek katlı binalardan uzaktı.

Gecenin kar soğuşunda dışarda duramayacaklarından daha korunaklıydı. Şehirdeki herkes kaçmaya çalıştığı için araçlardan oluşan kalabalık trafik ve buzda kayan tekerleri yüzünden çok zor ulaştılar eve. Benzinleri bitmek üzereydi ama bütün benzinliklerde araç sırası vardı. Benzin her yerde bir anda bitmiş, herkes panik içinde nereye gideceğini bilmez hâlde yollara çıkmıştı, sarsıntılar devam ederken çaresiz bir şekilde ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Bahçe evine yokuşlu yollardan zincirsiz, kayan tekerlerle çıkamadılar. En yakın yere arabayı park edip kara bata çıka, buzlu yolda kayarak, yarım saat yürüyerek gecenin karanlığında sonunda eve ulaştılar.

Neyse ki bu ev sağlamdı. Hiçbir eşyaları devrilmemiş, her şey yerli yerinde duruyordu. Yazdan beri oturmadıkları için ev çok soğuktu. Hemen annesi ocağa çay, çorba koydu. Çok üşümüşlerdi. Abisi Kerem, kardeşi Emir ile battaniyeleri sarınıp oturdular. Bu arada hava yavaş yavaş ağarmaya başlamış, lapa lapa yağın kar hızını arttırmıştı. Deprem bir türlü durmuyordu, sürekli sallanmaya devam ediyorlardı. Ama bu ev güvenliydi. Telefon hatlarındaki yoğunluktan zorlukla ulaşabilen tüm akrabaları arıyor, “İyi misiniz?” diye soruyordu annesine. Birkaç tanıdık arkadaşları da sığınacak güvenli bir yer olarak bahçe evine geldi. Herkes yaşadığı korkuyu, yoldaki kalabalığı evlerinde yıkılan dolapları, duvarları anlatıyordu. Gecedan beri aç ve üşümüş oldukları için o evde bulduklarıyla hemen bir sofrı kurdular. Vakit epey ilerlemiş, gece yaşadıkları depremden yedi saat kadar geçmişti. Tam bir şeyler yiyecekken ufak artçı sarsıntılardan farklı, gece olandan çok daha büyük bir deprem oldu. Ev kalabalıktı ama kapıyı açıp direkt bahçeye kaçmak daha kolaydı.

Öğlen saatleriydi ve gece olan depremden farklı olarak etraftaki evlerin duvarlarının yıkılmasını, çatılardan uçan kiremitleri, yıkılan bacaları görüyorlardı. Bahçe evindeki komşular da kapılara çıkmış, korku dolu bağırış çağırış sesleri birbirine karışıyordu. Artık güvenilir dedikleri bahçe evinde de her şey yerlere dökülmüş, ev darmaduman

olmuştı. Kimse eve girmeye cesaret edemiyordu. Annesi ve abisi son bir gayretle içeriden telefonlarını ve çantalarını alıp kaçtılar. Gecedeki yağın kara saplanmış arabayı çıkartıp çalıştırmak çok zor oldu. Hep beraber arabayı itip kardan kurtarmaya çalışıyorlardı. Herkes ağlıyordu ve sarsıntılarının ne zaman son bulacağına dair endişeye kapılmıştı; ne yapacaklarını, nereye gideceklerini düşünüyorlardı. En son çare, açık alanda bir fabrika bahçesinde eskiden kalan bir çadır olduğunu, gelen arkadaşlarından öğrenip oraya gittiler.

Merve, sürekli arkadaşlarıyla haberleşip onların da iyi olduğundan emin oluyordu. En yakın arkadaşı Zeynep ile de sürekli iletişim hâlindeydi. Zeynep de ailesiyle bir çadıra kalmaya gitmişti. Yine yoğun bir trafik ve karlı- buzlu yollardan sonra sığındıkları çadırda kurulu sobayı çalı çırpı toplayıp yaktılar ve ısınmak için etrafına oturdular. Devam eden depresyon ve soğğun etkisiyle arabayı çalıştırmak için uğraşırken ıslanan üstleriyle zor ve uykusuz bir gece geçirdiler. Artık, bu şartlar altında gidecek bir yerleri kalmamıştı. Bu çadır da sandalye üzerinde de kalamazlardı. Şehirdeki havaalanı da yıkıldığı için en yakın depremden az etkilenen bir şehre gitmeye karar verdiler.

Zorlu yolculuk sonrası ulaştıkları havaalanı aşırı kalabalıktı. Yollarda deprem nedeniyle çökmeler olmuştu. Şehir içinde de bir sürü çöken bina, enkaz altındakileri kurtarmaya, ateş yakıp ısınmaya çalışan insanlar gördüler. Her yer ve her şey çok kötüydü. Gecedeki sığınacak ve yiyecek hiçbir şey bulamamış insanlar, yakınlarını kaybetmiş insanlar... İstanbul'a gideceklerdi. Anneannesi ve dedesi orada yaşıyordu. Saatlerce uçak beklediler. Bir sürü uçak geliyor ama havaalanı küçük, gitmek isteyen insan çok olduğu için havaalanında yer olmuyordu. Yoğunluktan dolayı sırayla inip kalkıyordu uçaklar. Uçaktaki muhabbet yine depresyon idi. Herkes nasıl kaçtığından, nerde yakalandığından, evinin ne kadar hasar aldığından bahsediyordu. Nihayet, sabaha karşı yine karlı bir İstanbul'a geldiler. Üstlerinde üç günlük ıslanmış- kurumuş üstler ve ellerinde hiç valiz olmadan...

Eve gelip sıcak bir duş alıp, sıcak bir yemek yiyip, onlar için hazırlanmış temiz üstleri giyip sıcak ve yumuşak yataklara uzandılar. Gözleri hep tavandaki avizde sallanacak mı diye bakıyorlardı. Üç günde ne çok şey değişmişti. Artık burada kalacaklar, burada bir okula kaydolup gideceklerdi ve bir daha ne zaman evlerine gidebilecekler, okullarına arkadaşlarına eşyalarına kavuşacaklar mı bilmiyorlardı. Anneannesinin komşuları İstanbul'daki akrabaları herkes geçmiş olsuna geliyor, moral vermek için giyecekler, yiyecekler çeşitli hediyeler getiriyorlardı.

Evlerine yakın bir okula kayıt yaptırdılar. Kısa sürede kardeşi Emir de Merve de okula uyum sağladılar. Yeniden defter, kitap, çanta ve yeni üstler aldılar. Bu sene sınava gireceklerdi. Çok fazla özlemiş olsalar da evlerini, arkadaşlarını ve okullarını, kendilerini ders çalışmaya verdiler. Sınava hazırlanmak onların bütün zamanını alıyor, böylece o kötü anları düşünmekten alıkoyuyordu. Okulda yeni arkadaşlar edinmişlerdi. Merve, sıra arkadaşı Dilara ile çok iyi anlaşıyordu. Herkes Merve ve Emir'e karşı çok anlayışlıydı.

Dört aylık güzel bir okul dönemi sonunda artık sınav günü gelmişti. Merve ve Emir sınava girmişlerdi. Sınavları iyi geçmişti. İki gün sonra çok güzel bir mezuniyete katıldılar, karnelerini aldılar. Arkadaşları ve öğretmenleriyle vedalaştılar. Ne kadar üzgün olsalar da birkaç gün sonra Malatya'ya döneceklerdi. Dört aydır evlerini ve arkadaşlarını hiç görmemişlerdi. Çok heyecanlıydılar. Uçağa binip Malatya'ya döndüler. Döndüler ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi...

Zeynep Hüma GELERİ

Gizemli Saatlerin Ardındaki Sır

Bir kasaba, üzerinde gizemli bir örtü gibi duran bir olayla sarsıldı. Kasabanın ortasında, herkesin dikkatini çeken eski ve oldukça gösterişli bir saat kulesi vardı. Bu kule, yıllardır kasaba halkının alışkın olduğu bir simge olmuştu. Ancak sıcak bir aralık günü, kasaba sakinleri, kuledeki saatlerin bir anda durduğunu fark ettiler.

İlk başta insanlar, bu durumu normal bir arıza olarak değerlendirdi ve hemen paniğe kapılmadı. Ancak saat kulesindeki saatlerin birkaç saat içinde hâlâ hareketsiz duruyor olması, kasaba halkında bir endişe uyandırdı. Saatin tam olarak kaç olduğunu kimse bilmiyordu fakat güneş, evlerin ve kasabadaki insanların üzerinde âdeta bir üstünlük kurmuştu, bitkiler bu kavurucu güneş ile iyice kurumuştular. Bu nedenle saat öğlen saatlerini gösteriyor olmalıydı. Kasaba sessizliğe bürünmüştü, etrafta en ufak bir hareket yoktu. Herkes, bu olayın ardındaki sırrı çözmek istiyordu.

Kasabanın meraklı gençlerinden biri olan Ayşe, olayı çözmek için kuleye yaklaştı. Saat kulesinin kapısı kilitliydi, ancak Ayşe'nin merakı onu durdurmadı. İçeri girmesini sağlayabilecek bir şeyler ararken birkaç ufak taş arasında paslanmış eski bir anahtar gözüne çarptı, hemen bu anahtarları aldı ve hızlıca içeri girmeyi başardı. Fakat bu sefer saat mekanizmalarının yanında duran gizemli bir not buldu. Not, "Zamanın değeri, geçmişteki bir hatırayla saklıdır," yazıyordu. Ayşe, notun ne anlatmak istediğini anlayamadı ve hemen bu esrarengiz notu diğer kasaba sakinleriyle paylaştı. Tüm kasaba, gizemi çözmek için bir araya geldi fakat bazı kişiler bu toplanmayı gereksiz bir zaman kaybı olarak görüyordu, buna rağmen kasabadaki gençler birlikte geçmişlerine döndüler, eski anıları anımsadılar ve saat kulesinin tarihine bakarak bir ipucu bulmaya çalıştılar. Uzun uğraşlar sonucunda, kasaba halkı, kuledeki saatlerin durduğu noktanın, kasabanın kuruluş yılına denk geldiğini fark etti. Daha önemlisi ise kasaba halkı o gün bir araya geldi

ve tarihlerini anlamaya ve benimsemeye başladı. Saat kulesinin durmasının asıl sebebi, geçmişlerine saygı duymak, hatırlamak ve ilerideki nesillere de bu tarihi aktarmaktan kaynaklandığını anladılar. Kasaba sakinleri birlik olup saatleri yeniden çalıştırmaya karar verdiler, ancak bu sefer kasabanın geçmişine ve tarihi döngüsüne daha fazla önem vereceklerdi.

Akşam saatlerine doğru saat kulesi, tekrar harekete geçti ve kasaba, bu olayın da ardındaki sırrı çözenin yanı sıra, geçmişe olan bağlılıklarını da tazeledi. Ayşe ve diğer gençler, kasabanın tarihini anlamak ve yaşatmak için bir çaba sarf etmişlerdi. Kasaba halkı, o gizemli saatlerin ardındaki sırrı çözerek birbirlerine ve geçmişlerine olan bağlarını bir daha zedelenmeyecek şekilde güçlendirmiş oldular.

Serra Defne OLGUN

Geçmişin Gölgesinde Bir Işık

Soğuk kışın karanlığında, gece yarısını gösteren saatlerde, Türkiye'nin bir köyünde yaşayan on bir yaşındaki Elif, hayatının en korkunç anlarına tanıklık etmişti. Yıllar önce yaşanan depremin acı hatıraları hâlâ köyün halkının belleğinde tazeliğini koruyordu. Fakat insanlar, zamanla bu felaketi unutmuş gibi davranıyor ve gerekli önlemleri almak yerine, geçmişin gölgesinde umursamaz bir şekilde yaşıyorlardı.

Elif, bu unutkanlığın bedelini ödenen acılarla anlamıştı. Bir gece, yine soğuk bir kış gecesi, deprem sarsıntısıyla uyanan küçük kız, geçmişin hayaletinin tekrar kendini gösterdiğini hissetti. Evleri sarsılırken Elif'in gözleri korku ve çaresizlikle doluydu. Ancak bu sefer, Elif kararlıydı. Geçmişte yapılan hatalardan ders alarak köyünü bir felaketin daha pençesine bırakmayacaktı. Köy halkı, Elif'in cesaretini fark ederek bir araya geldi. Elif, köyün liderlerini, geçmişte alınmayan önlemleri ve yapılması gerekenleri hatırlattı. İnsanlar, birbirlerine destek olmaya karar verdiler ve acil durum planları yaparak köylerini depreme karşı hazırlamaya başladılar. Elif'in liderlik ettiği bu çaba, köyde bir dayanışma ruhu yarattı.

Elif'in öncülüğünde başlatılan bilinçlendirme kampanyası, komşuların birbirine yardım etme isteğini artırdı. İnsanlar, birbirlerine destek olmanın önemini kavradılar ve bu durum, köydeki ilişkilerin güçlenmesini sağladı. Elif, sadece bir çocuk olmasına rağmen, cesareti ve kararlılığıyla köyünü daha güvenli bir yer hâline getirmeye katkıda bulundu.

Yıllar geçtikçe, köy halkı yaşadıkları travmadan ders çıkardı. Önlemler alındı, binalar güçlendirildi ve acil durum planları düzenli olarak gözden geçirildi. Elif, yaşadığı korkunç anların ardından köyünün değişimine tanıklık etti ve insanların geçmişten ders alarak birbirlerine nasıl yardım edebileceğini öğrendi.

Sonunda köy, birlikte çalışmanın ve geçmiş hatalardan ders çıkarmanın ne kadar önemli olduğunu kavradı. Elif'in liderliği, yardımseverliği ve kararlılığı, sadece kendi yaşadığı karanlık gecede değil, aynı zamanda köyünün geleceğini şekillendiren bir ışık oldu. Geçmişin hatalarını unutmamak ve birbirimize yardım etmek, insanların güçlü bir topluluk oluşturmasını sağladı. Elif, bir kız çocuğu olarak sadece kendi yaşadığı çaresizlikle değil, aynı zamanda umut ve dayanışma ile dolu bir geleceğin simgesi hâline geldi.

Ecrin Naz KEMEÇ

Vatan Sevdası

Sıcak bir yaz akşamı annem yine ocağa çayı koymuştu. Fokur fokur, mis gibi kaynıyordu. Ben, kardeşim ve ablam ise çayın yanına bir şeyler hazırlayıp balkona götürdük. Annem de çayı getirdi. Oturduk, çayımızı aldık ve filmimizi izlemeye başladık. Filmimizi izlerken birden babamın telefonu çaldı. Babam geldi ve annemi çağırdı. Annemle babam telaşlı telaşlı bir şeyler konuşmaya başladı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştık. Konuştuktan sonra yanımıza geldiler ve annem şöyle dedi: “Üstlerinizi hazırlayın birkaç gün teyzenlerde kalacaksınız.” dedi. Biz de aceleyle etrafı toparlayıp valizlerimizi hazırlayıp evden çıktık.

Arabaya bindik derken babam tekerin patlak olduğunu söyledi. Bu nedenle arabamızdaki eşyalarımızı alıp taksi beklemeye başladık. Epey bir süre bekledikten sonra taksi gelmişti. Eşyalarımızı taksiye yükleyip yola çıkmıştık. Daha sonra teyzemlere geldik. Teyzemizle görüşemeyeli epey olmuştu. Teyzem bizi görünce ve biz de teyzemizi görünce çok sevinmiştik. Annemle babam cumhurbaşkanının çağırmasıyla birlikte halk ile darbe girişimine karşı duracaklarmış. Daha sonra annem ve babam bizi öpüp, koklayıp sarılıp teyzeme emanet edip gitmişlerdi. Nedense bilmiyorum ama sanki hiç gelmeyeceklermiş gibi geliyordu. Küçük kardeşim annem ile babam gittikleri için ağlamaya başlamıştı. Odaya çıkarmıştım. Üstünü değiştirip yatağa yatırdım. Kardeşime güzel güzel masallar anlatmaya başlamıştım. Epey olmuştu ama sonunda yatmıştı.

Dediğim gibi darbenin ne olduğunu anlayamamıştım. Teyzemin yanına gittim ve sordum: “Teyze, darbe ne anlama geliyor?” Teyzem ben ve ablama darbenin vatanımızı bölmek için asker kılığına girmiş vatan hainlerinin ülkemizin yönetimini ele geçirmek için yapılan alçakça ve haince bir saldırı olduğunu anlattı. Bu, bana göre çok haince ve korkakça bir saldırıydı. Ben ve ablam annemle babamın bizi neden

bırakıp gittiklerini anlamıştık. Geç olmuştu artık, hepimiz yatmaya gittik. Üstlerimizi değiştirip yatağa girdik, tabii ki ben ve ablam yatmadan önce annem ve babama dua etmişdik. Fakat şunu da anlamıştık ki vatan sevdası evlat sevdasından büyüktü. Ben, ablam, teyzem ve belki de binlerce kişi onlarla gurur duyuyordu. Bu yaptıkları bizler içindi yani bize daha iyi bir gelecek bırakmak için bunu yapmışlardı. İşte, tam o 15 Temmuz gecesi onlarca, yüzlerce hatta binlerce şehidimiz ve yaralımız vardı. Tam o gece ben, ablam ve küçük kardeşim annesiz ve babasız kalmıştık. Aslında işlerini bitirip geri döneceklerini düşünüyorduk.

Sabah kalktık yatağımızı topladık, elimizi yüzümüzü yıkadık ve üstlerimizi giyinip mutfağa gittik. Kahvaltı için teyzeme yardım ettik. Misler gibi bir kahvaltı hazırladık. Kahvaltımızı yapmaya başladık ve daha sonra teyzemin telefonu çaldı. Teyzem, telefonunu alıp balkona çıktı. Ablam ve kardeşimle bakışıp duruyorduk. Daha sonra teyzem üzgün ve ağlayarak içeri girdi. Teyzeme sordum: “Teyze ne oldu, niçin ağlıyorsun?” diye. Cevap verdi: “Anneniz ile babanız şehit olmuşlar.” O an yıkıldım ama bir yandan da güçlü olmam gerekiyordu. Ben o zaman şunu iyice anlamıştım, vatan sevdası her şeyden daha büyüktü. Allah’a şükürler olsun ki o darbeyi de bitirmiştik. Annem ve babamın cenazesini defnettikten sonra yeni ve zorlu bir hayat bizi bekliyordu.

Muhammet Ali KORKMAZ

Rüya

Günlerden pazar sabahıydı, etraf yoğun sis ve karanlıkta kapalıydı, sanki gökyüzündeki bulutlar bir anda yeryüzüne inmişti. Sabahın ilk saatlerinde havada yağmur da başlamıştı, etrafı sel götürüyordu sanki, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Çalı ailesinin fertleri de o sabah mutlu şekilde uyanmış Uygur ve Selin annesi ve babası gibi mutlu şekilde uyanmamışlardı.

Uygur, havalar şartları yüzünden içinde bir burukluk ve kötümserlik vardı, aslında Uygur böyle kötü şeyleri, felaketleri, olumsuzlukları hissedirdi. O sabah da içinde aynı hissettiği kötü şeyleri hissetti fakat bunu kardeşi Selin'e yansıtmak istemedi. Selin, abisi Uygur'ın kendisini kötü hissetmesini anlamıştı. Uyandıkları gibi hemen elini yüzlerini yıkayıp sofraya geçmişlerdi. Annesi ve Babası Uygur ve Selin in kötü olduğunu anladılar Babası:

— Çocukların neyin var, diye sordu. Babası onların böyle olmasına üzülmüştü. Çünkü çocuklarını çok seviyordu ve ailesine aşırı düşkün bir babaydı. Uygur hemen atıldı:

— Bir şeyimiz yok babacığım, dedi. Ancak, babası onların kötü olduklarını hissetmişti:

— Peki, bakalım çocuklar, anlatmak isterseniz annenizle dinleriz, dedi.

Ardından bir anda yıldırım, evlerine düşmüştü. Etraf alevler içinde ve toz duman olmuştu. Babası telaşlı şekilde:

— Uygur! Selin, diye bağıırıyordu fakat etraftan ses gelmiyordu. Annesi, etraftan ses alamayınca perişan olup hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Babası, çaresizlik ve üzüntü içinde hem eşini sakinleştiriyordu hem de bir yandan çocukları arıyordu. Sanki Uygur ve Selin yer yarılıp yerin içine girmişleri, hiçbir yerde yoklardı. Sonra bir anda Uygur uyandı fakat nerede olduğunu o da bilmiyordu, garip şekilde etrafa bakınıyordu,

kardeşi Selin de yanında yatıyordu, onu da kaldırdı. Selin de şaşkınlık içinde etrafa bakıyordu. Sonra Uygar:

— Burası da neresi? Hiç tanıdık gelmiyor, dedi. Ardından Selin:

— Bir dakika, burası bizim şu an oturduğumuz ev, diye bağırdı.

Uygar hemen atladı:

— Nasıl ya? Sen nerden biliyorsun, dedi. Selin:

— Babaannem anlatmıştı, şu duvardaki boyayı görüyor musun?

Hâlâ vardı evde, salonda, hatırlasana, dedi. Uygar:

— Evet ya, doğru ! Hatırladım, dedi. Peki ama bizim burada ne işimiz var dedi, Selin:

— İşte, onu ben de bilmiyorum, dedi.

Sonra bir anda dedesini ve babaannesini gördüler. Babaannesine ve dedesine sesleniyorlardı fakat ikisi de duymuyordu, sanki görünmez bir varlık gibilerdi, bu durum onların iyice içini ürpertmişti. Sonra içerden bir ses geldi; evet bu, babasının sesiydi. Babasının küçüklüğü bir o kadar haylaz ve şımarıktı. Uygar, babasını tanımıştı çünkü babasının küçüklük fotoğrafı cüzdanın bulunuyordu. Selin bir anda bayıldı, Uygar hiçbir şey anlamamıştı. Selini kaldırmak için dokunduğunda Selin yok olmuştu. Uygar iyiden iyiye sıyırmak üzereydi ki babası:

— Uygar, haydi oğlum, kahvaltı hazır, diye Uygar ı kaldırdı.

Uygar kan ter içinde kalmıştı, meğer her şey rüyadan ibaretmiş, o sırada hemen babasına sarıldı.

Nuri DÖNMEZ